

DŽUAN FALUN (II DEO)

Li Hongdži

Prvi put objavljeno 1996,
u Pekingu, Kina

Srpska verzija
(maj 2013)

Ni ogromno prostranstvo univerzuma, ni golemost kosmičkog tela, ljudi nikad neće upoznati istraživanjem. Na isti način, ljudi nikad neće sagledati, niti izmeriti, sićušnost materije. Jezgovitost ljudskog tela je takva da nadilazi ljudsko znanje, koje jedva može zagrepsti površinu. Život je toliko složen i raznolik da će za ljude zauvek ostati enigma.

24. septembar, 1995

Rđava osoba nastaje usled zavisti. Iz sebičnosti i besa ona se žali na navodnu „nepravdu“.

Dobra osoba uvek ima milosti u svom srcu. Bez nezadovoljstva i mržnje, ona s radošću gleda na teškoće.

Prosvetljena osoba nema nikakvih vezanosti. Ona u tišini osmatra ljude sveta izgubljene u iluziji.

25. september, 1995

Onaj koji se ne obazire
na običnu tugu i radost,
Taj je kultivator.
Onaj koji nije vezan
za zemaljski gubitak i dobitak,
Taj je arhat.

Maj, 1995

Sadržaj

Predavanje Fa na ostrvu Lantau	5
Pouke iz budizma	12
Propadanje ljudske rase i pojava prosvetljenih bića.....	14
Izučavanje i kultivacija su dve različite stvari.....	17
Buda-priroda.....	19
U Taou bez kultivacije taoa	21
Priča o stvaranju čoveka od gline	22
Ograničenja savremene nauke i širina i mudrost Buda Fa	23
“Sve prakse vraćaju jednom”	26
Zen-budizam je ekstreman	28
Nivoi tokom kultivacije	29
Budista i taoista	31
Nema demonstracija kad se spasavaju ljudi i predaje Fa	32
Ono što jedan buda radi je spasavanje ljudi, a ne blagosiljanje i zaštita	35
Propadanje čovečanstva i opasne predstave	36
Čovečanstvo tokom finalne kalpe	39
Istinska kultivacija	41
Budite razboriti i koristite zdrav razum	42
Poimanje	42
Zašto se ne vidi	43
Učenje Fa	43
Kako pružiti asistenciju	44
Šta je praznina?.....	45
Budite nepokolebljivi	45
Učenja budizma su najmanji i najslabiji deo Buda Fa.....	46
Šta je „mudrost“?	46
Čekati do penzije radi kultivacije.....	47

Predavanje Fa na ostrvu Lantau

Neki ljudi ne uspeju u kultivaciji tokom svog životnog veka, niti se zavetuju da će nastaviti kultivaciju u svojim narednim životima, pa im se daje da se reinkarniraju kao obični ljudi, bez dalje mogućnosti da se kultivišu. U tom slučaju, ono što su kultivisali u svojim prethodnim životima se preobraća u dobru sreću. Mnogi zvaničnici visokog ranga, na primer, su inkarnacije sveštenika. Dok su se kultivisali, oni su pretrpeli velike teškoće, i nakupili nešto blagoslova, pa su tako postali - mada njihova kultivacija do kraja nije uspešno okončana - zvaničnici visokog ranga, ili kraljevi.

Da su se zavetovali da će se ponovo kultivisati u svom narednom životu, u slučaju da ne uspeju u kultivaciji u ovom životu, taj čin bi im pomogao da se u narednom životu stvori karmička predodređenost. U narednom životu verovatno bi nastavili kultivaciju u istoj praksi, i to bi moglo dovesti do karmičke sklonosti za kultivaciju. Ako osoba da ovakav zavet, kad se reinkarnira, o njoj neće voditi računa zemaljska božanstava niskih nivoa. O njoj će voditi računa njen učitelj, prateći je i motreći na nju dok se reinkarnira, obezbeđujući da se rodi u porodici koja će olakšati njenu kultivaciju. I tako će ponovo imati priliku da se kultiviše.

Dobar deo monaha u nekim manastirima neće uspeti da okonča kultivaciju. Osnovni razlozi što neće uspeti su to što mnoge vezanosti nisu odbačene, što ne znaju kako da se kultivišu, i što nisu dobili *Fa*. Neki ljudi misle da pojanjem sutri mogu uspešno kultivisati budinstvo, ali to im neće poći za rukom ako ne uspeju da razbiju ljudske vezanosti. I pored svega, ipak, njima je um fokusiran na Budu, pa nakon što izdahnu oni lutaju po hramu, i prate druge dok se ovi kultivišu. Tako je to s njima. Nekog takvog ne možete nazvati baš duhom, ali ne možete ga zvati ni monahom, jer nije ljudsko biće. U ovom času, čovečanstvo je u velikom haosu. Još jedno je to što neke statue bude nemaju bude na sebi, a neke lažne bude su posledica obožavanja od strane ljudi. Danas će neki ljudi vezati crvenu, platnenu traku za drvo i početi da ga obožavaju, kao što jednako obožavaju planine, ili neki kamen. Iako nije osveštana, oni će obožavati statuu bude pošto se ona napravi. Takvo obožavanje donelo je lažne bude. [Ove lažne bude] izgledaju isto kao prave bude, ali su lažne, i pod maskom buda počiniće loše stvari. Ovo se dešava dosta često.

Nasuprot onome što ljudi zamišljaju, nebesa postavljaju stroge uslove za dostizanje konačnog ranga (*dženg-guo*). U stvarnosti, sa dolaskom modernih vremena, budizam je izgubio svoje dejstvo. Mnogi ljudi više ne znaju način kako da se kultivišu, i sada je teško kultivisati se. U budizmu se sada može naći obilje tumačenja budističkih sutri. Jedan monah će dati jedno objašnjenje, dok će sledeći obrnuti stvar i ponuditi drugo. Ali

objašnjenja te vrste mogu navesti ljude na krivu stranu, i sva ona služe da podriju Buda Fa. Do novih uvida, ljudi mogu doći samo na osnovu originalnih reči i značenja prisutnih u budističkim sutrama, i samo tako oni mogu steći i najmanji uvid. Ali makar shvatili i sićušno zrno istine, na taj način su se unapredili. A nakon ponovnog čitanja, biće im jasna još jedna istina, i opet će se unaprediti. Na različitim nivoima će doći do različitih razumevanja. Neki sveštenici su pokušali da iznesu značenje budističkih sutri, a neki su čak napisali knjige koje pokušavaju da objasne Buda Fa, iznošenjem krutih tumačenja, tvrdnjama da ova rečenica znači to i to, ona znači ovo ili ono, a sledeća... Ali rečenice koje su originalno izustile bude imaju različite konotacije na različitim nivoima, koji se protežu sve do domena tatagate. Istovremeno, monah koji to čini je na niskom nivou kultivacije i nije shvatio istine jedne bodisatve ili jednog bude. Ipak, on pokušava da protumači šta znače budističke sutre, kad to zapravo nije ništa više do njegovo sopstveno shvatanje unutar njegovog sopstvenog domena. Njegove reči ne sadrže viša značenja, i samo će odvesti druge do niskog nivoa razumevanja, tamo ih hvatajući u zamku. On zapravo upućuje ljude na rđav put. Kad kaže: “Ono što je Buda mislio je...”, to će ograničiti ljude. Ljudi će tumačiti stvari na taj način, i niko neće moći da se kultiviše na više nivoe.

Tumačenja ove vrste su se umnožila tokom generacija. Kad ljudi govore o *Tripitaki* [„Tri Koša“] - sutrama, pravilima, i raspravama – sutre treba drugačije sagledavati; manastirska pravila, ni filozofske rasprave se ne mogu posmatrati u istoj ravni sa sutrama. Posebno su rasprave pune nasumičnih komentara o Buda Fa, i umanjuju suštinu značenja koja je Buda Fa originalno imao. Današnji monasi koriste laičku terminologiju da bi objasnili budističke sutre, ali sa totalnim neuspehom. Originalno značenje onog što je Buda Šakjamuni predavao je bilo baš onakvo kako je izgledalo, i svako tumačenje bi bilo iskrivljavanje. Ovo je jedan od razloga zašto je današnjim monasima teško da uspeju u kultivaciji. Sveštenici ovo ne znaju, međutim, pa kad ne mogu da shvate budističke sutre u originalu – što se dešava, budući da su napisane starovremenim jezikom—oni potraže referentna dela. Ali ta referentna dela su puna neodgovornih tumačenja koja su autori dali na osnovu sopstvenih, ništavnih shvatanja. Ovo je bio problem tokom cele istorije. To je bio slučaj u i u drevnim vremenima, pa nemojte slepo verovati davno napisanim knjigama. One nisu izuzetak, i zapravo služe da se potkopa Buda Fa. Buda Šakjamuni je rekao da njegova Darma više neće valjati posle određenog broja godina, a kad dođe Doba kraja Darma, demoni će doći da uruše Darmu. Ovo je jedan od razloga.

Budizam se više ne može naći u Indiji, i to je posledica neodgovornih postupaka tamošnjih sveštenika. Jedan bi uzeo [da sutra] ima jedno značenje, a drugi da znači nešto drugo, stvarajući zamešateljstvo različitim gledištima. Dokle god da je jedno tumačenje stiglo, to nije predstavljalo značenje koje je Buda Šakjamuni hteo; originalno značenje je izgubljeno. To

je razlog zašto budizam više ne postoji u Indiji.

U redu je raspravljati s drugima o uvidima koje ste stekli, jer u tom slučaju vi ste taj koji govori o svojim sopstvenim iskustvima i uvidima u budističke sutre. Tu nema ničeg lošeg i to neće doneti nikakve negativne posledice. Najgore je sopstvenim rečima iznositi značenje delova budističkih sutri. Pojedina originalna rečenica ne svodi se samo na razumevanje kojim se predstavlja na određenom nivou. Možda će vam se činiti da je princip koji je tu artikulisan veoma tačan i veoma dobar, ali kad se budete uzdigli i dalje unapredili, shvatićete da ista rečenica sadrži još višu istinu.

Buda Šakjamuni je proveo 49 godina saopštavajući svoju Darmu. U početku nije bio na nivou Tatagate, i nešto od Fa koji je predavao bilo je predavano puno godina ranije. Ali je predavao neprestano, a ono što je predavao u svojim poznim godinama, pred nirvanu, jako se razlikovalo od onog što je ranije predavao. To je zato što je on sam prolazio kroz proces neprekidnog sticanja novih uvida i napretka - i on sam se neprekidno kultivisao. Ali činjenica je da nije iza sebe ostavio za čovečanstvo kanon univerzuma; današnji ljudi su ti koji to nazivaju Fa ili sutrama. Kad je Buda Šakjamuni bio živ, nije bilo sutri. Njihov sadržaj je proizvod toga što su se ljudi naknadno prisećali reči Bude Šakjamunija, a u procesu sabiranja je bilo grešaka. Pravo značenje onog što je Buda Šakjamuni rekao je izmenjeno, ali u to doba ljudima je ionako bilo dozvoljeno da znaju samo toliko. Ništa od ovog nije slučajno; pre će biti da je tako bilo predodređeno. To je zato što se niko u prošlosti nije usuđivao da kristalno jasno zapiše stvari iz kultivacije, i to ostavi ljudskim bićima. Ljudi su sve sami morali da prokljuve. Ljudska bića su u iluziji i ništa ne znaju. Njima je naprosto jako teško da steknu uvid u stvari.

Ono što je Buda Šakjamuni ostavio ljudima tokom svog života su pre svega monaške zapovesti. Kad je Buda Šakjamuni na kraju bio blizu nirvani, jedan od njegovih učenika ga je upitao: "Sad kad naš Učitelj odlazi, koga treba da smatramo za svog učitelja?" Odgovor bude Šakjamunija je bio: "Uzmite zapovesti za svog učitelja." I, zapravo, zapovesti koje je ostavio za sobom mogle su da vode kultivatore do Ispunjenja (*juen-man*). Zapovesti su bile ustanovljene još dok je bio živ, dok su potonje generacije brižljivo čuvale, u vidu sutri, stvari kasnije zabeležene na osnovu sećanja o tome šta je on u prošlosti rekao. Ja sam prvi koji je zaista podario ljudskim bićima stvari iz kultivacije; ovo nikad ranije nije učinjeno. Ja činim nešto što nijedan prethodnik nikad nije, i dajem ljudima stepenice do Neba.

Religije, zapravo, postoje radi dvojakog cilja. Prvo, onima koji su dobri i mogu da se kultiviraju, one zaista mogu da omoguće da dobiju Put; drugo, one mogu da obezbede da ljudski moral ostane na relativno visokom nivou. To su dve stvari koje religije treba da rade. Ovo što ja prenosim, međutim, nije namenjeno da bude religija. Ipak, istinsko prenošenje Fa i spasavanje ljudi će imati isto dejstvo, a to je: Da ljudi zaista pronađu Put i kultiviraju se,

da vam ponudi put; i da omogući velikom broju ljudi koji su čuli Fa i pročitali knjigu, da shvate neke principe, iako možda neće želeti da se kultivišu, pa stoga u buduće neće namerno činiti loše, štetne stvari. Znači da je rezultat isti, dok se ljudski moral održava na relativno visokom nivou. I toj svrsi se služi, takođe. Istinsko prenošenje prakse i učenje ljudi—zar se to ne smatra za spasavanje ljudi?

U preistorijskim periodima, neke ljudske civilizacije su trajale duže, a neke kraće, a neke su bile veoma dugotrajne. U svakom pojedinom periodu, način razvoja nauke koji je čovečanstvo preuzimalo je bio drugačiji. Ljudi danas operišu unutar okvira modernog naučnog razvoja i ne mogu znati da postoje druge avenije kojim bi se nauka mogla razvijati. Činjenica je da je nauka drevne Kine bila potpuno drugačija od one koja je došla iz savremene Evrope. Ona iz drevne Kine je fokusirala svoja istraživanja direktno na ljudski život i univerzum. Stari su se usuđivali da istražuju stvari koje su bile neopipljive i nevidljive, i bili su u stanju da potvrde njihovo postojanje. Osećaji koje čovek ima dok sedi u meditaciji rastu velikim intenzitetom, do tačke kad na kraju postaju ne samo veoma izraženi, već takođe nešto opipljivo i vidljivo. Nešto bezoblično tako prevazilazi sebe, postajući nešto s oblikom. Znači, stari su bili preuzeli drugačiji put, onaj koji istražuje misterije života i veze između ljudskog tela i univerzuma—put potpuno drugačiji od današnjih empirijskih nauka.

Mesec je, zapravo, konstruisao praistorijski čovek, i njegova unutrašnjost je šuplja. Praistorijski čovek je bio veoma napredan. Današnji ljudi smatraju da su Egipćani sagradili piramide, i pokušavaju da ustanove odakle je dopremljen kamen. Ali ne radi se ni o čemu sličnom. Piramide zapravo pripadaju praistorijskoj kulturi, a u jednom trenutku su bile potonule u more. Usled kasnijih promena na Zemlji—naime, pomeranja kontinentalnih ploča u više navrata—piramide su iznova izronile. Vremenom je broj ljudi u tom području rastao, a novi stanovnici su polako počeli da shvataju funkcije [piramida]—a to je da one mogu da očuvaju stvari na duže vreme. Tako su u njihovu unutrašnjost stavljali ljudske telesne ostatke. Ali ti ljudi nisu bili oni koji su sagradili piramide; Egipćani su ih samo otkrili i upotrebili. Kasnije su Egipćani na osnovu originala podigli manje varijante piramida, i time zbunili naučnike.

Danas čovek teško može da sagleda stvari uz pomoć sadašnjeg znanja, a najupadljiviji rezultat je da mnoga pravila i aksiomi koje mnoštvo naučnika definiše praktično sputavaju ljude. Darwin je rekao da je čovek evoluirao od majmuna, i ljudi svuda veruju da je čovek zaista evoluirao od majmuna. U skladu s tim, iz te teorije oni izvode ovo ili ono. Sada je nauka otkrila izvesne stvari koje dosežu daleko izvan istorije moderne civilizacije, a ljudi se ipak ne usuđuju da priznaju takve stvari već ih smatraju nemogućim, i nastavljaju da unapređuju stvari nasumice i da pričaju besmislice. Jednog dana će se pojaviti nauka ljudskog tela. Fizika, hemija, i druge naučne

discipline budućnosti možda će se moći razviti na drugačijoj osnovi, jednoj koja sve u svemu ne mora biti kao ova zapadna. Aksiomi koje je postavila današnja empirijska nauka su prilično svedeni, i priznaju samo ono što je vidljivo i opipljivo; sve što je neprepoznatljivo okom i što se ne može dotaći se ne priznaje. Njeni naučni aksiomi, međutim, nisu naučni, i potpuno sputavaju čoveka. Kad osoba naučnim sredstvima otkrije stvari koje su inače nevidljive i nedodirljive, nije li to nauka? Zar to ne treba smatrati naukom?

Pravo shvatanje materije ima malo sličnosti sa ovim koje imaju današnji naučnici. Kad današnji naučnici proučavaju stvari kao što su neutriini i atomi, oni veruju da to nije bezbedno, jer će ih čestice ozračiti ako nisu izolovane u olovnom spremištu. Ovo je njihovo opažanje bazirano na postojećim teorijama koje su unutar njihovog sopstvenog istraživačkog dometa. To je, međutim, samo ono malo što oni mogu znati. U stvarnosti, svi predmeti su živi. Buda Šakjamuni je rekao to isto. Bez obzira koja je dimenzija, materija koja se tamo nalazi ima materijalno postojanje, dok je istovremeno živa. Neutriini, atomi, gama-zraci, i materija na još sićušnijim nivoima može se kontrolisati, ali je potrebno dostići potreban nivo. *Gong* koji mi razvijamo kultivacijom zapravo ima moćnu radijaciju koju kultivator u potpunosti može da kontroliše. Današnja nauka istražuje kako je oformljen univerzum, nudeći svakojake teorije i pokušavajući da definiše njegov sastav. Jedno više razumevanje kaže da je univerzum sačinjen od vremena i prostora. A zapravo, na najfundamentalnijem nivou, univerzum je sačinjen od energije. Što je supstanca više sićušna, veća je njena radioaktivnost, i to je suština onog što se zbiva na najfundamentalnijem nivou. Današnji naučnici ne bi išli tako daleko da ovo priznaju, jer njihovo znanje nije dospelo do ove tačke.

Materija na ekstremno mikroskopskoj ravni—u stanju koje je ultraminijaturno—sačinjava prvobitnu materiju, koja zapravo nije živa. To je oblik prvobitne materije koji se ne može pojmiti mislima običnih ljudi. Ova prvobitna materija je nešto zastrašujuće, jer bilo šta da padne unutra, to će se rastvoriti, dezintegrisati. Prvobitna materija, strogo govoreći, se ne može zvati materijom. Univerzum ima posebno svojstvo, koje se naziva *Džen-Šan-Ren*. Zašto sve sićušne čestice predmeta sadrže *Džen-Šan-Ren*? Kako ispada, *Džen-Šan-Ren* je zapravo u stanju da sastavi i zadrži na okupu najprvobitniju materiju—taj najprvobitniji entitet koji se ne može nazvati materijom—a time sastavlja i drži skupa najprvobitniju stvar, oformljujući najmikroskopskiju vrstu primitivne materije. Nakon ovog formiranja, razne vrste ekstremno sićušnih čestica materije se sastavljaju na osnovu toga, i te sićušne čestice se pregrupišu, formirajući zemlju, kamen, metal, svetlost, i vreme koje se nalazi u različitim dimenzijama—osnovne materijale univerzuma. Ovo dalje proizvodi krupnije oblike materije, što rezultuje neizmernim brojem predmeta. Tako, pošto su stvari i predmeti stvoreni od ovog posebnog svojstva univerzuma, one prirodno imaju u sebi

ograničavajući kvalitet *Fa* univerzuma. Znači, sva materija ima Buda-prirodu—to jest *Džen-Šan-Ren*, element koji sačinjava univerzum. I to je Buda *Fa*, takođe poznat i kao *Tao*.

Sve stvari su žive i sadrže Buda-prirodu; samo što su podložne zamoru. Izuzev tog posebnog svojstva, *Džen-Šan-Ren*, bilo koji oblik izvedene materije suočava se sa ozbiljnom opasnošću kad nastane zamor—tj. materijalna stvar je podložna trošenju i raspadanju. Drugim rečima, predmeti se raspadaju. Široko uzimajući, kad se predmeti raspadaju, to znači da se niži nivoi univerzuma izopačuju, da *Fa* prestaje da funkcioniše. Kad zakon u ljudskim srcima prestane da funkcioniše, ljudska bića postaju rđava, jer više nisu vezana moralnim vrednostima. Kad se ljudski moral održava u normalnom stanju, *Fa* može da ostane stalan i nepromenljiv; ovo je izvodljivo sve dok ljudsko srce ne postane grešno. Ali, u tome ne uspevajući, ljudsko biće mora prolaziti kroz transmigraciju, i bez obzira šta postane u ciklusu ponovnog rađanja—bilo da bude biljka, životinja, materijalni predmet, cement, ili pesak—šta god bilo, ono će sa sobom nositi svoju karmu. I tako, gledano iz ljudske perspektive, kad se čovečanstvo degeneriše, ne degeneriše se samo ljudsko društvo, već sve stvari. U Doba kraja *Darme*, Zemlja, određene dimenzije u univerzumu, cveće, trava, i drveće – sve ima karmu.

Sa postojanjem transmigracije, moguće je da će se jedno ljudsko biće roditi kao čovek u jednom životu, a kao životinja u drugom. Transmigracija se zapravo ne svodi samo na reinkarnaciju u jednoj od šest kategorija života [kao što se tradicionalno mislilo]. Tih šest je samo ono što je Buda *Šakjamuni* opisao. Jedan život se može reinkarnirati kao ljudsko biće, nebesko biće, ili kao *asura* demon, isto kao što se može reinkarnirati u nešto poput divlje životinje, domaće životinje, ili materijalnog premeta.

Da bi se ljudska nauka razvila do određenog nivoa, prvo i pre svega morao bi porasti standard za ljudski moral, inače bi nastalo nešto poput kosmičkog rata. Uz pomoć tehnologije, ljudska bića nikad neće moći da dostignu domene Buda. Zašto je tako? Ono što Bude i nebeska bića imaju pod svojom komandom su nauke i tehnologije više od onih u čovečanstvu. Drugačije rečeno, ako ljudska bića ciljaju na takve visine, tamo ne mogu putem nauke i tehnologije. Zapravo, kad bi naučna i tehnološka sredstva mogla da prave takve proboje, zaista bi se desile prirodne katastrofe. To je zato što kad bi ljudska bića putem tehnologije mogla da dostignu domen te visine i steknu božanske moći tog stepena, a glave su im i dalje pune ratobornosti, pohlepe, požude, raznih htenja, zavisti i svih vrsta vezanosti, uključujući one za slavu i novac—kad bi tamo odneli svakojake vezanosti—nebesa bi zadesio kaos. Zato apsolutno nije dozvoljeno da se desi takav scenario.

Kultivacija je jedini način da ljudska bića dostignu takve visine. Samo oslobođanjem od vezanosti i želja kroz napornu kultivaciju i saobražavanjem

sa posebnim svojstvom ovog univerzuma—*Džen-Šan-Ren*—je moguće dostići tako visok nivo. Šta je, uopšte, nauka? Ono čime vladaju Bude i Bogovi predstavlja najvišu nauku. Njihovo razumevanje materije je najuzvišenije, na mikroskopskim nivoima, oni mogu da pojme materiju do izvesnog mikrokosmičkog stepena, a takođe i krupnije materijalne oblike koji postoje u univerzumu. Trenutno, onako kako to ljudska bića konceptualizuju, ovde postoji ova materijalna stvar, onda su tu molekuli, a onda dalje ispod su atomi, itd... A što se tiče one materije koja je viša, oni veruju da su planete najkrupnije. Ali planete nisu najkrupniji oblik materije; postoje drugi, još veći. Bude su u stanju da vide veoma krupne oblike materije, kao i veoma sićušne, na mikrokosmičkom nivou. Čak i sa takvim sposobnostima, međutim, Bude, uključujući tu i Tatagate, još uvek ne mogu da vide poreklo materije; čak ni Tatagate ne mogu da sagledaju koliko je konačno velik univerzum.

Bića na nebu kažu da je jako teško kultivisati se, da je kultivacija skoro nemoguća. A zašto ona to kažu? Jer Bude nemaju nikakvih teškoća da podnesu. Bude na nebesima nemaju teškoće. Sve što imaju su prijatne stvari, radosne stvari, i mogu da dobiju sve što poželevaju—potpun život zadovoljstva. Onda, razmislite: budući da imaju ogromne božanske moći, a nemaju teškoće, kako se mogu kultivisati? Njima je zaista jako teško da se unaprede. Ljudskim bićima je lakše da se kultiviraju, ali ako ljudi ne dostignu taj viši domen, oni se ne mogu uzdići tamo. Slično boci punoj prljavštine, koja ne može da se uzdigne na površinu vode. Definitivno je slučaj da osoba ne može da se usigne tamo bez samo-pročišćenja.

Velika mudrost Buda se odnosi na veliku mudrost unutar njihovih domena. Buda nivoa dvostruko većeg od Tatagate shvata istinu univerzuma na mnogo višem nivou. Kad govori o tri hiljade hiliokosmosa, on ne misli da ih sadrži *svako* pojedino zrno peska. Veliki prosvetljeni su smatrali da ih imaju neki pesak i kamenje. Ali neke stene ih nemaju. Granit, na primer, nema. Kod nekih stena, kad podigneš jednu od njih, vidiš ekstremno prostran svet, a [bića koja su tu prisutna] izgledaju kao ljudska bića. Ona ne osećaju potres čak ni ako baciš [kamen], jer to je naprosto ono kako ona postoje; ako ga staviš negde, ili čak ako se potopi u vodu, nikakva voda ne može prodreti u njihovu dimenziju.

To je ogroman svet. Ono kako ljudska bića sagledavaju veličinu predmeta je zapravo pogrešno. Nema toga što je “veličina”, na način kako to obični ljudi konceptualizuju. Vi vidite da je jedan predmet takav i takav, ali to je samo ono kako se on manifestuje običnim ljudima. Bilo da je komad papira, slika, ili jako tanak list hartije—svaki od njih može na sebi imati Zakonska Tela (*fašene*). Običnim ljudskim bićima ovo je nezamislivo, ali to su samo obični ljudi.

Zapravo, u našoj fizičkoj dimenziji na Zemlji, ljudi nisu jedina vrsta čovekolikih bića. Postoje čovekolika bića koja borave u morima. Neki ljudi,

ranije, su objavili ovo, ali obično društvo nije moglo prihvatiti, pa je to proglasilo za mit. Ali zapravo, to što je rečeno je istina. Kad kontinentalne ploče počnu da se pomeraju, izranjaju mnoga morska dna. Na dnu okeana ima čovekolikih bića, nekoliko vrsta. Neka od njih liče na nas, a neka su potpuno drugačija. Neka imaju škrge, dok su neka ljudi od struka na gore, a ribe od struka na dole; druga imaju ljudske noge, sa gornjim delom ribe.

Pouke iz budizma

Danas ima sveštenika koji su napisali puno knjiga. Ali šta su napisali? Crni *či* prožima svaku reč i svaki red. Ovi ljudi sami to ne mogu da vide; stvari u njima su haotična zbrka. Pojave poput ove su jako rasprostranjene u Doba kraja Darma.

Darma Bude Šakjamunija je nastala u Indiji, pa kako to da je odande iščezla? Dok je Buda Šakjamuni bio živ, ljudi su se čvrsto držali onog čemu je on podučavao i onog što je od ljudi tražio. Kad je Buda Šakjamuni predavao svoju Darma, ako neko ne bi razumeo, mogao ga je pitati. A kad bi učinio nešto loše, Buda Šakjamuni je mogao da ga ispravi. Nakon odlaska Bude Šakjamunija sa ovog sveta, mnogi sveštenici su na osnovu sopstvenih tumačenja reči bude Šakjamunija dali pogrešna objašnjenja. Ako pretpostavimo da se Buda Šakjamuni kultivisao do nivoa visine kuće, a prosečan sveštenik je uspevao da se kultiviše svega jednu stopu, da li je taj sveštenik mogao razumeti sva prava skrivena značenja Darma, na različitim nivoima, sve do nebeskog ranga (*guo-vej*) tatagate? Na svakom pojedinom nivou, reči Bude Šakjamunija sadrže metod kultivacije na tom nivou. Stoga kultivator može da se kultiviše naviše na osnovu razumevanja koja stiže na različitim nivoima. Kad se kultiviše na novom nivou, tamo će uvek postojati Fa da ga vodi. Iz tog razloga, uvek kad stigne do novog nivoa on dolazi do novog razumevanja iste rečenice u Fa. Sa originalnim tekstom budističkih sutri, steći ćete novo razumevanje sa svakim narednim čitanjem. Kad se dalje popravite, i ponovo pročitate sutru, ponovo ćete steći nova razumevanja. Baš tako, dok učite, menjate se i unapređujete svoje razumevanje, vaš nivo kultivacije će rasti.

Kad su neki sveštenici, kroz prizmu sopstvenih interpretacija, raspravljali o budističkim sutrama, koristeći izraze običnih ljudi, ili pišući knjige te vrste, oni su momentalno uvlačili ljude unutar sopstvenih zabrana. Oni bi iznosili tumačenja neke budističke sutre. Reči Bude Šakjamunija su bile veoma visokog nivoa i sadržavale su tako puno dubljih značenja. A ti sveštenici se nisu prosvetlili u ništa od toga. To je bilo zato što su im kultivacioni nivoi bili niski! Tako njihove reči, kad ih budisti prime k srcu, vode i sputavaju ljude u sopstveni kognitivni okvir sveštenika. To što su radili izgledalo je kao nešto dobro, jer se činilo da ohrabruju ljude da uče budizam. Ali nisu li oni uistinu

podrivali Buda Fa? Podrivanje Buda Fa može preuzeti različite oblike. Neki saboteri ga slave i narušavaju istovremeno. Takvu štetu je najteže raspoznati i prozreti, i ona je najštetnija. Upravo zbog ovoga, Darma Bude Šakjamunija se više ne prenosi u Indiji.

Mnogi ljudi pokušavaju da objasne šta je Buda Šakjamuni predavao, pričajući kako je to-i-to ono što je on mislio. Ali to je samo ono što su ti ljudi uspjeli da shvate na svojim sopstvenim nivoima. Nekim ljudima je otvoreno Treće oko (*tian-mu*), i oni su videli neke istine na različitim nivoima. Ali [to što su oni videli] nije tako visoko i duboko kao ono što je Buda Šakjamuni video na nivou tatagate, a dimenzije do kojih su se oni probili nisu tako prostrane. A ljudi sa Trećim okom otvorenim na vrlo niskim nivoima mogu da vide samo nekoliko dimenzija, i one su na veoma niskim nivoima. Postoje različite istine u različitim dimenzijama, pa kad oni kažu da je nešto takvo i takvo, to uistinu nije slučaj. Oni koji neodgovorno tumače Fa vode ljude u granice sopstvenog razumevanja. Onda mi recite: Da li oni štite Buda Fa, ili ga štete? Zato nikome nije dozvoljeno da promeni ni jednu reč u sutrama! Naprosto se prosvetlite iz sutri i kultivišite se po originalnom učenju iz sutri! Nikome nije dopušteno da proizvoljno tumači čak i jednu reč Budinih sutri. Međutim, u redu je govoriti o sopstvenim ličnim razumevanjima. Ljudi mogu razmenjivati misli međusobno, govoreći: “Shvatio sam nešto ... sad shvatam sledeće značenje...” “Čini mi se da to ukazuje da nešto nisam dobro uradio, pa treba da se popravim po nekim pitanjima...” ili: “Ova rečenica se odnosi na mene, nagoveštava da nisam bio dobar. To je sjajno.” Kad se ta osoba popravi i ponovo je pročita, ona će ustanoviti da ista rečenica daje novi uvid. Tako osoba napreduje, i na taj način se ljudi prosvetljavaju i shvataju stvari.

Danas ima sveštenika i budista laika koji su napisali puno toga i koji smatraju da to što su napisali predstavlja sutre. Ali samo Fa koji predaju bude su sutre! Kako te stvari koje oni pišu mogu da se okarakterišu kao sutre?! A oni to ipak nazivaju sutrama. Što je još gore, mnogi budisti laici i sveštenici teže slavi i novcu, i vole da se razmeću. Kad ih drugi hvale, oni su oduševljeni sobom. Jedan kultivator zaista treba da izvodi svoju kultivaciju. Istinska kultivacija je oslobađanje od ljudskih vezanosti. Stvari kao što su tražiti slavu i novac među običnim ljudima, biti ratoboran ili se praviti važan, imati zavidljivo srce—sve ljudske želje i vezanosti treba eliminisati. Znači, kad se radi o onima koji imaju jaku želju da budu ispred svih i prikažu se u zemaljskom svetu, možemo samo zamisliti koliko vezanosti će oni prikazati. Pravim kultivatorima je zbilja teško da gledaju takve ljude. Takođe ima onih koji kultivišu budinstvo, a i dalje intenzivno žude za novcem i bogatstvom. Oni to ne kažu naglas, ali u času kad im se srce ili um uskomešaju, ljudi na visokim nivoima kultivacije, ili bude, to znaju.

Ovde je fokus na onima koji se bave isključivo kultivacijom [kao što su monasi, tj. sveštenstvo], ali u isto vreme zapravo se odnosi na mnoge koji

uče budizam. Da li ti ljudi zbilja uče budizam? Šta kultivatori kultivišu, na kraju krajeva? Kultivacija nije ništa drugo do uklanjanje vezanosti. Vrlo, vrlo malo značaja treba pridavati željama običnih ljudi. Zašto su se mnogi ljudi koji su dobili Tao uputili duboko u planine i neće da budu u manastirima u Dobu kraja Darma? Razlozi zbog kojih su otišli u planine i šume je to što su shvatili da mnogi ljudi koji borave u manastirima ne izvode pravu kultivaciju. Mnogi od tamošnjih sveštenika imali su vezanosti kojih se nisu hteli odreći, oni su pravili spletke jedni protiv drugih, pa to više nisu bila mesta čistote, tj. prave kultivacije. Ti kultivatori su to izbegavali tako što bi odlazili daleko.

Zatim, naravno, očiglednu štetu nanose sekte i demonske prakse. Njih je lako prepoznati i jednim pogledom se može zaključiti da su zle. Šteta koja se nanosi u ime budizma je, međutim, najžešća. Zašto je Buda Šakjamuni rekao da njegova Darma više neće moći da spasava ljude u Dobu kraja Darma? Danas je Doba kraja Darma. Sveštenici teško da mogu da spasu i sebe same, a kamo li druge! Opisao sam stvari koje se dešavaju u Doba kraja Darma, i neki ljudi su odjednom shvatili istinu. Užasno je kako se stvari razvijaju u današnjem društvu. Samo pogledajte i videćete da su se pojavile svakojake lažne, opake, zle i haotične stvari!

Mi smo, znači, ovde izložili te istine, ali nikog konkretnog nismo imenovali. Mnogi sveštenici pišu knjige, a na površini se čini da one služe da promovišu Buda Fa. Ali u srži, radi se o slavi i novcu. Ljudi me pitaju: “Šta je sa tim-i-tim?” Na to kažem: “Uprkos njegovoj velikoj slavi, on je proizvoljno tumačio budističke sutre i reklamirao sebe. Zapravo, on je odavno osuđen na pakao.”

Sutre, zapovesti i rasprave—sa izuzetkom pravih sutri, sve to služi da podrije originalno značenje Buda Fa. Danas ima ljudi koji pričaju o “Tri koša.” Ali u stvarnosti nema tri koša: Postoje samo sutre, a sutra je sutra. Ostalo se ne može staviti na mesto u istoj ravni, pored sutri.

Urušavanje ljudske rase i pojava prosvetljenih bića

Ljudsko urušavanje nije počelo sa dobom Eve, kao što je Isus ukazao. Ova Zemlja je prošla kroz više od jedne civilizacije i primitivnog perioda; bilo je preistorijskih civilizacija, koje su uništene. U nekim slučajevima, Zemlja je bivala potpuno uništena ili zamenjena, a stvorena je potpuno nova. Zar čovečanstvo ne govori o katastrofama koje će uništiti svet? O tome su, zapravo, govorile religije. Nakon što protekne određeno vreme, dešava se velika katastrofa, a nakon nekog vremena, dešava se mala katastrofa. U maloj katastrofi, ljudi bivaju potpuno uništeni na lokalnom nivou; kad jedno područje postane veoma loše, ono biva uništeno. Postoje zemljotresi, potapanje kontinentalnih ploča, širenje peščanih oluja, ili glad i ratovi. Mala katastrofa je lokalizovana, dok velika katastrofa deluje na veći deo

čovečanstva. Velika katastrofa se dešava samo nakon proteka puno godina. Promene koji se dešavaju na Zemlji, poput kretanja objekata, slede određene obrasce. Velika katastrofa koja se odvija donoseći promene je ono što dovodi do uništenja ljudske vrste. Mali broj ljudi, međutim, preživi, i nasledi nešto od kulture koja datira od pre istorije, i oni žive život kao u Kameno doba. Budući da su sva sredstva za proizvodnju uništena, naredna generacija je u još lošijem položaju, jer je toliko toga zaboravljeno. Tako populacija počinje da se uvećava iz primitivnog stadijuma, i vremenom ponovo narastaju civilizacija i napredna tehnologija. Kad se ljudska rasa ponovo iskvari, ponovo se dešavaju katastrofe. Takve promene su ciklične, sa periodima formiranja, stagnacije i degeneracije.

Drugim rečima, degeneracija čoveka je neizbežnost. Ali u svakom dobu, kad nastane civilizacija, obavezno postoje božanstva koja šalju velika prosvetljena bića u ljudski svet, da spasavaju ljude. Cilj je da se spreči nesrazmerna degeneracija ljudskog uma u odnosu na supstance i materijal na Zemlji. Sva materija koja sačinjava Zemlju ovog univerzuma ima jedno posebno svojstvo. Samo s tim posebnim svojstvom moguće je od primitivnih, bezobličnih stvari oformiti materiju koja stvara život. Ali zabranjeno je da se ljudski um degeneriše pre nego što se to desi s materijom. Zato svaki put kad među ljudskim bićima nastane civilizacija, tj. kultura, pojavljuju se velika prosvetljena bića. Velika prosvetljena bića su se pojavljivala u svim periodima praistorije. U sadašnjoj civilizaciji, bića poput Isusa, Šakjamunija i Lao Cea su dolazila da saopšte stvari ljudima. U civilizovanim područjima različitih perioda, bilo je različitih prosvetljenih bića koja su bila odgovorna za to da uče ljude kako da se vrate prvobitnom, pravom sebi. Onima koji su mogli dobiti Tao, ona su omogućila da dostignu Ispunjenje; pokazala su običnim ljudima kako da neguju vrlinu; i zahtevala su da ljudska vrsta održi svoj moral na izvesnom nivou, tako obezbeđujući da se ljudski um ne degeneriše tako lako. Kad bi se konačno jednog dana sva materija u univerzumu degenerisala, njima bi ruke ostale sputane. Ali to je jedan ekstremno dug proces.

U tim vremenima, ono što prosvetljena bića nastoje je da spreče ljudsku degeneraciju i kroz to omogućće onima koji su u stanju da napreduju u kultivaciji da istinski steknu Tao kroz kultivaciju. Čovek nije, kako je to Darwin tvrdio, evoluirao od majmuna. Ovo je slučaj u kom čovek degradira samog sebe. Ljudska bića su pala ovamo iz mnogih dimenzija univerzuma. Više nisu zadovoljavala zahteve Fa na datim nivoima u univerzumu, pa su morala pasti. Baš kao što smo rekli ranije, što su nečije smrtne vezanosti teže, on pada niže, a pad se nastavlja sve dok se ne dospe do stadijuma običnih ljudskih bića. U očima viših bića, cilj ljudskog života nije samo to da se bude čovek, već da se brzo probudite na Zemlji, u ovom varljivom okruženju, i vratite nazad. *To* je ono što oni zaista imaju na umu; oni za vas otvaraju vrata. Oni koji ne budu uspeli da se vrate, neće imati drugog izbora

nego da se reinkarniraju, što će se nastavljati sve dok ne nagomilaju golemu količinu karme i budu uništeni. Zato je Zemlja bila svedok mnogih katastrofa.

Iz druge perspektive, međutim, Zemlja je ništa drugo do smetlište univerzuma. Unutar nebrojenih, ogromnih univerzuma, postoje nebrojene galaksije i planete, a na svakoj planeti ima bića. Ljudska bića poriču postojanje drugih dimenzija, pa nisu u stanju da vide ta bića. Ona postoje u drugim dimenzijama istih planeta [poput onih koje mi vidimo], a ne u našoj dimenziji, pa tako obični ljudi ne mogu da ih vide. Slično je onom kako ljudi kažu da je na Marsu ove dimenzije vruće, a kad bi neko prodro izvan ove dimenzije, ispalo bi da je pomalo hladno tamo na drugoj strani. Mnogi ljudi sa natprirodnim sposobnostima zure u sunce, da bi posle nekog vremena ustanovili da više nije vrelo. A kad se ponovo zagledaju u njega, nalaze da je ono tamno. Kad opet pogledaju, vidi se da je to jedan hladan, svež svet. U ovoj materijalnoj dimenziji se manifestuje na jedan način, a u drugoj materijalnoj dimenziji se manifestuje drugačije. Znači, svuda se mogu naći živa bića, što uključuje i ljudska bića. A kad nisu na liniji sa standardom datog nivoa, malo po malo, ona padaju. To se može uporediti sa učenikom u školi, koji ne uspeva da pređe u viši razred, samo što u ovom slučaju ona na kraju padnu do tačke postojanja među običnim ljudskim bićima. Ona ljudska bića u univerzumu koja su loša padaju naniže, padaju do samog središta univerzuma—Zemlje.

Osoba koja boravi u ljudskom svetu prolazi kroz reinkarnaciju, i nema garancije da će se ponovo roditi kao ljudsko biće. Ona se može reinkarnirati u bilo koju od raznih, brojnih materijalnih stvari, raznih biljaka, raznih životinja, ili čak mikroorganizama. A tokom svojih ciklusa reinkarnacije, loše stvari koje je počinila uvek će nositi sa sobom, i to je karma. Ono što jedno biće, naime, može da nosi sa sobom su vrlina i karma, i to je uvek s njim. Ako se neko s velikom karmom reinkarnira u drvo, to drvo će imati karmu. A ako se reinkarnira u životinju, ta životinja će imati karmu. Cigle, zemlja, kamenje, životinje i biljke na Zemlji - sve ima karmu. Zašto lek koji se proguta ili ubrizga u pacijenta u Doba kraja Darma nije efikasan kao ranije? Jer današnja ljudska bića, budući da su generisala ogromne količine karme, nose na sebi snažnu karmu, pa se tako gubi prvobitna efikasnost leka, koji uopšte nije u stanju da izleči to stanje. Ipak, ako se da veća doza leka, pacijent će se otrovati. Danas su mnoge bolesti neizlečive. Takvo je stanje cele planete; sve se, zapravo, drastično degenerisalo. Isus je bio u stanju da nosi ljudske grehe, a Buda Šakjamuni je proveo 49 godina spasavajući ljude, ulažući ogroman trud. Nije li njihov cilj bio spasavanje ljudskih bića na širokoj osnovi? Zašto onda naprosto nisu sve poslali pravo, gore, na nebo? Jer ljudi nisu ispunjavali standard viših ravni; zbog toga oni nisu mogli otići tamo. Svaki nivo ima sopstveni standard. Ako nisi kvalifikovan da budeš student fakulteta, možeš li pohađati fakultet? Razlog zašto ne možeš otići [na nebo] je to što je previše stvari kojih ne možeš da se oslobodiš, pa je tvoje

telo previše opterećeno. Tamo gde je tvoj moralni standard, tamo si ti. Jedini način [da se uzdigneš] je analogan pohađanju škole: ako si u stanju da stigneš do narednog razreda, ili godine, onda ćeš otići tamo. Ostalo će se još više degenerisati i biti uništeno. Kad se smeće usmrđi, ne treba mu dopustiti da zagadi univerzum. Zato se mora uništiti.

Spasavanje živih bića na širokoj osnovi je ono što bude propovedaju i na čemu zasnivaju praksu. Ili, konkretnije, spasavanje živih bića je nešto za šta se zanimaju oni na nivou tatagate. Bude nivoa dvostruko višeg od tatagate ne bave se stvarima običnih ljudskih bića. Kad bi to činili, dovoljno bi bilo da izgovore jednu rečenicu, pa da se izazovu promene među ljudskim bićima. Zato oni ne mogu da brinu o njima, jer njihova moć je previše velika. Višem budi, Zemlja ne doseže ni do nožnog palca; a još višem budi, Zemlja je premala čak i naspram korena vlasi njegove kose. Reči koje jedan buda izgovara su Fa, a kad se izgovore, one trenutno proizvode promene. Iz ovog razloga, oni se nikad ne petljaju u zemaljske stvari. Tatagate i bodisatve su jedini koji imaju praksu spasavanja živih bića na širokoj osnovi.

Tatagata bude smatraju ljudska bića običnim bićima, ali još viša božanska bića, na veoma visokim nivoima, nakon što dostignu tu ravan i osvrnu se nazad, gledaju na tatagate kao na obična bića. U očima božanskog bića na tako visokom nivou, ljudska bića ne vrede čak ni koliko mikroorganizmi. Bacivši pogled, [oni bi rekli,] “Kakvo trulo mesto, uništi ga! Uništi ga!” Zemlja je takvo jedno mesto. Oni koji sažaljevaju ljudska bića su bude najbliže ljudskim bićima. Isus je bio na nivou tatagate, kao i Lao Ce. Oni na višim nivoima ne mare za ljudska bića. Kad ih ljudska bića dozivaju, oni to ne mogu da čuju. Kad bi ljudska bića nazivala njihova imena, to bi bilo ravno uvredi. To je kao zvuk koji dolazi iz gomile izmeta, koji te zove po imenu.

Izučavanje i kultivacija su dve različite stvari

Isus je, kao i drugi, bio na nivou tatagate. U prošlosti je tatagata bio najniži stepen među budama. Oni ispod nivoa tatagate nisu smatrani za bude; oni su nazivani “bodisatva” ili “arhat”. Svaki tatagata ima svoje nebesko carstvo (*tian-guo*). U našem Mlečnom putu postoji preko stotinu tatagata. To znači da ima preko stotinu svetova nebeskih carstava buda. Svakim takvim svetom vlada jedan tatagata. Tatagata u svakom nebeskom carstvu ima skup sopstvenih kultivacionih metoda, svoj sopstveni skup metoda za spasavanje ljudi. Formiranje nečijeg sveta je u direktnoj vezi sa njegovom sopstvenom kultivacijom. Stvaranje nečijeg sveta je proizvod kultivacije. Ali ovi svetovi nisu nešto što moderan čovek može da stvori kroz kultivaciju. Oni su nastali pre neprosto mnogo eona.

Ovde ima jedna stvar. Kao obični ljudi, mi bismo mogli misliti da je za vreme kultivacije dobro obogatiti naš um učenjem više metoda kultivacije, i

saznavanjem više od onog što se predaje u različitim religijama. A ljudi smatraju takve stvari za znanje i mudrost običnih ljudi. Zapravo, to nije znanje u običnom smislu, i ove stvari ne možeš sagledavati običnim konceptima. Zašto jedno ljudsko biće u kultivaciji mora da se fokusira na kultivaciju svog *šinšinga*, i zašto taoističke prakse ističu vrlinu? Jer ovaj univerzum ima Fa, jedno posebno svojstvo. Ovo posebno svojstvo univerzuma ima različite zahteve za različita bića na različitim nivoima. Ljudska bića se nalaze na ovom nivou običnih bića, pa moraju zadovoljiti moralni standard postavljen za obična ljudska bića. Zašto je slučaj da oni ne mogu da napreduju [u kultivaciji] ako ne cene vrlinu? Jer nivoi dalje od običnih ljudskih bića imaju standard za nebeska bića, i tamo nećete moći da odete ako se ne ravnate po njima. Zašto božanska bića na nebu mogu da padnu? Zašto jedan arhat može da padne kad ne uspeva dobro da se kultiviše? Razlog je to što više ne zadovoljavaju standarde na svojim nivoima.

Znači, u ovom Mlečnom putu ima preko stotinu nebeskih carstava, i svako nebesko carstvo ima jednog tatagatu koji upravlja njim. Njegov kultivacioni metod oformljuje osobine i kompoziciju njegovog nebeskog carstva. Mi smatramo da, bilo da je u pitanju religijska praksa ili drugi načini kultivacije, pokreti na površini su veoma jednostavni—meditacija sa sjedinjenim rukama (*die-jin*) je dovoljna. Čak i u slučaju Tao-škole, koja zahteva više kretanja, postoji samo nekolicina, i jednostavni su. Kako onda takve prakse uspevaju da dostignu uzvišene nivoe buda, bodisatvi i arhata? Jer istinski razvoj i transformacija *gonga* su nešto izuzetno kompleksno. Same ljudske ćelije treba da se razviju i transformišu, treba da se razvije čitav niz božanskih moći, i puno je stvari koje su još uvek nepoznate čoveku—stvari koje odgovaraju samo određenim nivoima—koje se takođe moraju razviti. Da iskoristimo analogiju, one su zamršenije od najkomplikovanijih preciznih instrumenata poznatih ljudima, i naprosto su nešto izvan ljudskog domašaja. Tako, u svetu kultivacije postoji izreka, koja glasi: “Kultivacija je do tebe, dok *gong* zavisi od učitelja.” Drugim rečima, pravi metod kultivacije... Iako su ljudi iz Tao-škole raspravljali o kultivacionim metodima, oni predstavljaju samo principe na površinskom nivou i jednu aspiraciju. Oni su samo nešto konceptualno. Ako neko istinski želi da odgaji pravi *gong* sačinjen od visoko-energetske materije, on sam treba da ima tu aspiraciju - želju da to učini. Ali pravi razvoj koji se dešava u drugim dimenzijama je izuzetno složen, i prevazilazi sredstva običnih ljudi. Sve to obavlja učitelj te osobe.

Zatim, tu ima još jedna stvar. Ako u svoju kultivaciju upetljaš stvari iz drugih praksi, nastaću problemi. U prošlosti, sveštenicima nije dopuštano da budu u kontaktu sa drugim praksama, i generacijama su manastiri strogo zabranjivali sveštenicima da čitaju tekstove drugih praksi. Današnji sveštenici su u haosu. Važilo je da sveštenici ne mogu posedovati nikakve

zemaljske stvari, i potpuno im je zabranjivano da čitaju tekstove drugih praksi. Razlog je taj što je za njih bitno da se drže jednog metoda kultivacije, čvrsto se držeći jedne kultivacione discipline. Samo ako su njegov um i misli ispunjeni sadržajem jedne prakse, on će konstantno moći da se kultiviše naviše, uspinjući se jednim putem. U suprotnom, ako umešate stvari iz drugih praksi, to je slično kao da ste deo iz foto-aparata ugradili u televizor—odmah će se pokvariti. Samo vam ilustrujem ovo pitanje. Ako čovek upetlja stvari u svoju kultivaciju, urušiće se cela njegova praksa, i više neće napredovati. Pored toga, teško je razlikovati prave stvari od lažnih, i ako dodaš rđave, lažne stvari, verovatno je da ćeš završiti potpuno se uzalud kultivisući. Čak ni tvoj učitelj neće imati leka, jer to će biti problem tvog *šinšinga*.

[Proces] razvoja i transformacije *gonga* je izuzetno složen, ali ljudi se prema tome ponašaju kao prema nekoj teoriji običnih ljudi. “Malo ću naučiti iz hrišćanstva, malo iz budizma, malo iz taoizma, i malo iz konfučijanizma.” Oni to možda smatraju za “nekoliko učenja pod istim krovom,” ali to je zapravo besmislica. To je najveći problem koji je nastao u Dobu kraja Darma. Svako ljudsko biće ima budinsku prirodu, ima želju da se kultiviše, i hoće da bude dobro. Međutim, te stvari ljudi smatraju običnim ljudskim teorijama. Sa običnim ljudskim veštinama možda je slučaj da što više znate, to bolje. Ali osoba [koja meša druge prakse] samo gradi haos. Ona neće imati načina da se kultiviše, i neće imati ni traga od *gonga*.

Budinska priroda

Predstava, jednom kad se oformi, će vas kontrolisati dok ste živi, utičući na vaš način razmišljanja, pa čak i na ceo spektar osećanja poput sreće, ljutnje, tuge i radosti. Ona se formira nakon rođenja. Ako ta stvar opstane neko vreme, postaće deo čovekovog načina razmišljanja, utiskujući se u mozak pravog bića tog čoveka, oblikujući njegov temperament.

Predstave koje su razvijene će kočiti i kontrolisati čoveka ostatak njegovog života. Ljudska predstava je obično sebična—ili nešto još gore—pa tako generiše misaonu karmu koja, za uzvrat, kontroliše čoveka. Ljudskim bićem upravlja njegova glavna duša (*džu juenšen*). Kad vaša glavna duša postane labava i zamene je predstave, vi ste se bezuslovno predali, i od tada je vaš život pod njihovom kontrolom.

Ono JA koje ste vi jeste urođeno JA, i ono se ne menja. Ali ljudsko biće naginje tome da lako stvara predstave opažajući stvari, a ta predstava niste vi. Ako vam pođe za rukom da ne oformite nikakve predstave, kad na nešto gledate imaćete percepciju sopstvene dobre, urođene, prirode—gledište istinskog JA—i gledaćete na stvar blagonaklono. Što više vaše pravo JA dolazi do izražaja, viša je vaša misaona ravan, a vaše misli su bliže tome da

budu Prave, pa je tako veći stepen do kog vaše misli otelovljuju domen vaše prirodne, dobre prirode. Ekstremno, ekstremno mikroskopske čestice koje sačinjavaju ljudsko telo čine prirodu ljudskog bića, nešto što se nikad ne menja. Kad se uklone stege koje sputavaju ljudsko mišljenje, ukazuje se čovekova dobra narav, temperament, karakter i svojstva - a to ste pravi vi.

Glavna duša se neće promeniti zbog toga što je osoba razvila predstave. Glavna duša neće promeniti svoje prave kvalitete usled predstava koje je neko razvio. Ipak se, zahvaljujući različitim ljudskim predstavama i oblicima karme, može desiti da urođena priroda osobe bude zakopana, prekrivena, potpuno zatvorena, i u nemogućnosti da zasja odatle. Ali se neće promeniti. To je zato što karma nema materiju koja je tako fina i sićušna kao ona u njoj (duši). Karma se proizvodi među običnim ljudskim bićima, pa je to supstanca običnog čoveka. Taj materijal ne može biti toliko mikroskopski, a kad se stvara život ljudskog bića, koriste se ekstremno mikroskopske supstance. Zato karma ne može da proдре u njega. Naprosto je slučaj da je prvobitna priroda čoveka zakopana. Prvobitna priroda ima sopstveni način gledanja na stvari. Ako zaista možete da uklonite predstave oformljene nakon rođenja i povratite percepciju svoje originalne prirode, to će biti ono odakle ste došli, najranija predstava koju ste oformili—to jest, predstava koju ste imali na mestu gde ste inicijalno stvoreni. Ali vrlo je teško savladati mišljenje i predstave stečene nakon rođenja, jer kultivacija je upravo to.

Fa ima različite manifestacije na različitim nivoima. Na određenom nivou, on ima svoje manifestacije na tom nivou. Ako se rodiš na tom nivou, tvoje mišljenje će odražavati predstave Fa na tom nivou. Kad se povрати tvoja prvobitna priroda, to će biti nivo na kom ćeš shvatati stvari, i taj standard jesi ti sam.

Karma nema standard *Džen-Šan-Ren*; ona vrednuje stvari prema standardu koji je postojao u vreme kad su oformljene predstave. Ona može da pretvori osobu u ono što obični ljudi nazivaju “lukavim tipom” ili „prizemnim” čovekom. Kad se to desi, to je slučaj različitih oblika misaone karme proizvedene dok se osoba loše vlada u kultivaciji, i to će ometi kultivaciju. Kad ljude ne bi ometala karma, kultivacija bi bila laka. Karma poput ove je formirana pod posebnim okolnostima i u kontekstu moralnih standarda proteklih nešto godina, pa vrednuje stvari u svetlu tih standarda. Ako se oforme velike količine ovih materijala, čovek će biti pod njihovom vlasti ostatak svog života. Kad predstava koja je razvijena misli da je nešto dobro ili loše, ta osoba će misliti to isto, i smatraće da stvari treba činiti u skladu s tim. Ali njeno pravo JA više ne postoji. Njeno pravo JA je u potpunosti učaureno i ugušeno od strane njenih rđavih, stečenih predstava. On više nema svoj sopstveni, pravi standard za razlikovanje dobrog od lošeg.

Predstave se oformljuju u mislima, unutar mozga, a misaona karma koju generišu predstave je grozd karme koji se oblikuje poviše čovekove glave.

Šta je onda sa blagonaklonom misli (*šan nian*)? Šakjamunijeva škola je učila da čak i započeti misao predstavlja karmu. I, zapravo, ono što se smatra za “blagonaklonu misao”, izgleda suprotno od toga kad se meri višim standardom, tj. prema zahtevima višeg standarda za *Džen-Šan-Ren*.

To znači da običan čovek, koji živi na ovom svetu, ne može pronaći sebe. A takva predstava kontroliše osobu ne samo tokom jednog života, već nadalje, stalno. Ona će biti odstranjena tek kad se desi promena. U odsustvu toga, ona će nastaviti da ima kontrolu. Kad predstava postaje sve jača i jača, pravo biće čoveka zbilja prestaje da postoji. Tada se kaže da se karma nagomilala sloj iza sloja. I zaista je dostigla tu tačku. Samo pogledajte obične ljude. Oni ne znaju na šta troše svoje dane, niti za šta žive!

Ljudi imaju različite urođene kvalitete (*gen-đi*) i sposobnosti poimanja (*vu-šing*). To je ideja. Neki ljudi u stanju su da shvate ove stvari, što znači da se njihova budinska priroda može obnoviti, i da za njih još ima nade. Neki ljudi ne mogu da ih shvate, međutim, a to znači da su oni suviše duboko zakopani u stečenim načinima razmišljanja. U tom slučaju, za njih nema nade.

U Taou bez kultivacije taoa

Kultivacija ima takav naziv jer pruža metod samo-odgajanja - put kojim se ide. U prošlosti je postojala izreka koja je govorila kako “ovaj čovek ne kultiviše tao, a ipak je u taou.” Sledeći sporedan put, taj ceni “ništavilo,” ili “prazninu.” On proživljava svoj život na ovom svetu sledeći tok sudbine. On je u miru sa svetom. On misli: “Daj mi šta je suđeno da bude moje, a šta nije, to ne želim.” On ne sledi tipične oblike kultivacije. On čak ne zna šta je “kultivacija”. Ipak, postoje učitelji koji vode računa o ljudima poput njega. On se retko spori sa drugima. To je ono što su ljudi nazivali “biti u taou bez da se kultiviše tao.” Obični ljudi takođe mogu, poput njih, da se uzdržavaju od težnje stvarima, ali na kraju neće steći nebeski rang. Neko takav neće dobiti *gong*, već jedino može da nakupi bezgraničnu vrlinu, veliku količinu nje. Mnogi ljudi će mu nauditi, jer nije lako biti dobar čovek. Ali to rezultuje samo velikom količinom vrline. Ako on usvoji neku praksu, vrlina će se spontano pretvoriti u veliku količinu *gonga*. Ako ne usvoji neku praksu, verovatno će imati blagoslove u svom narednom životu, postati visoki zvaničnik, ili steći bogatstvo. S druge strane, većina ljudi koji su u taou bez da kultivišu isti imaju posebnu pozadinu, naravno, pa postoje oni koji vode računa o njima. On je u stanju u kom ne kultiviše tao, a njegove misli, njegov domen, ipak su u taou, pa će se on u budućnosti vratiti na svoje prvobitno mesto. Bez kultivacije taoa, on ga kultiviše—neko za njega transformiše *gong*, iako on to ne zna. Njegov život je pun loše sreće, on se muči i otplaćuje svoju karmu. Njegov *šinšing* se u tišini unapređuje tokom

njegovog života, i njegovo stanje uvek je ovakvo. To su ljudi posebne pozadine. Za običnog čoveka ovo je teško.

Konfučije je ostavio ljudima način ponašanja koji pristoji ljudskim bićima — Princip zlatne sredine. Lao Ce je predavao metod kultivacije. Ali kako ispada, kineski narod je kombinovao konfučijanske ideje sa onima iz Taoškole. A počev od Song dinastije, budističke ideje su počele da nalaze svoj put da uđu. Dalje se budistička misao izmenila do neprepoznavanja. A posle Song dinastije, budizam je usvojio stvari iz kineskog konfučijanizma, kao što je poštovanje roditelja i slično—puno sadržaja te vrste. Ali Buda-škola zapravo ne sadrži ništa slično. U Buda-školi se malo mari za ljudske stvari, i po njenom gledištu, ko zna koliko roditelja je neko imao tokom puno života. Tek kad se oslobodiš takvih vezanosti, i kultivišeš se čistog i jasnog uma, možeš uspeti. To su vezanosti. Znači, kad je konfučijanska misao uvedena [u budizam], nastala je vezanost za porodične veze.

Priča o stvaranju čoveka od gline

Ljudska bića postoje ovde, na najnižem od nivoa, a gore, iznad, su slojevi na slojevima neba. Jedan tatagata se nalazi na tom nivou. Isus je pripadao nivou tatagate, kao i Lao Ce. Ono što su na tom nivou mogli videti je bilo ograničeno na ono što je bilo tamo, i ispod njih. Oni su mogli videti jako malo od onog što je bilo iznad njih, a da ne govorimo o onom puno dalje, gore. To je bila posledica njihovih nivoa, koji diktiraju to koliko mudrosti poseduju.

Onda, što se tiče ideje stvaranja čoveka od gline, poznate Isusu, to je bio izraz koji je on koristio —“Bog je stvorio čoveka od gline.” - a ideja je došla od bića koje je on smatrao Gospodom. Da li je on mislio na glinu za koju znaju obični ljudi? Nije. To nije bila glina kakvu znaju obični ljudi. U višim dimenzijama, sav materijal, uključujući i glinu, jeste visoko-energetska supstanca sa mikrokosmičkije ravni. U kom je trenutku, onda, stvoren „čovek“ kog je on opisao? Da li je to učinjeno pre osvita civilizacije na Zemlji, ili u nekom drugom dobu? To se, zapravo, pominje u staroj legendi, i on ju je ispričao ljudima—to da je Bog stvorio čoveka od gline.

Ali u stvarnosti, to nije glina sa ove ljudske strane. Glina s one strane ima moć, i stvari koje sačinjavaju tu stranu, ako se donesu ovamo, naliče *gongu*. Ono što je on mislio je da je [čovek] stvoren na drugoj strani. Nebeska bića imaju kožu finiju i delikatniju od naše, ovde. To je usled toga što nemaju ćelije sačinjene od sloja supstanci kao što su naše; njihove su sazdane od finijih i sitnijih supstanci. Kad su gurnuta preko, u ovu dimenziju običnih ljudi, ispalo je da su ista kao ljudi. Samo što su izgledala izuzetno lepo, sa posebno prefinjenim izgledom. Ovo je značilo da se čoveku morao dodati krupniji telesni sloj ćelijske materije. I tako su ljudska bića stekla sadašnji

izgled.

I ljudi na nebu, takođe, imaju tela, i izgledaju isto kao mi kad prelete ovamo. Ispod velikih planina Kine su sahranjeni leševi nebeskih bića. Kad su umrla, njihova tela su pokopana ispod planina. Ti ljudi izgledaju otprilike isto kao ljudska bića, nasuprot onome kako je opisano u svetim pismima. Dok je Isus bio na ovom svetu, on ljudima, zapravo, nije ostavio nikakvo sveto pismo. Ljudi koji su došli posle njega, njegovi sledbenici, su ti koji su ga napisali, a to su učinili u skladu sa svojim dobima. Buda Šakjamuni nije ostavio nikakvo sveto pismo, takođe; na isti način su njegovi sledbenici ti koji su ga napisali. Tako se desilo da su njihovi sledbenici čuli šta je rečeno, ali nisu uspeali da shvate originalno značenje, na kakve ljude se odnosilo, i u kom istorijskom kontekstu su se desile opisane stvari.

[Isus] je rekao da je čovek stvoren od gline, što je obične ljude ostavilo u čudu, da razmišljaju: “Naša tela nisu glinena.” Ideja je da je glina na ekstremno visokim nivoima superiorna u odnosu na materijal naših telesnih tela. Što je viša ravan, ona je superiornija.

U prilično dalekom vremenu, pre postojanja čoveka na niskom nivou, viša bića su stvorila čoveka u drugim dimenzijama. U času kad bih nekoj dimenziji rekao da se nešto stvori, to bi se oblikovalo u momentu. Bilo koji predmet bi se mogao stvoriti na samu pomisao na njega—nacrtaj prstom u vazduhu i oformiće se, mada u drugim dimenzijama. Drugim rečima, ono što je u prošlosti rečeno o stvaranju sveta, o stvaranju nebeskih ravni, ili što je budističko sveto pismo reklo povodom postanja univerzuma—sve to su bile manifestacije moći buda. Ovo nam govori da su oni pozitivnu karmu, dobru karmu, kao i lošu karmu, uopšteno nazivali „karmom“. Znači, to su stvorile bude.

Buda velike moći zaista u trenutku može da stvori nebesku ravan, a što je viši nivo bude, veličanstvenije je nebo koje on stvara. Što je još bolje, on ne mora da koristi svoje ruke; dovoljno je samo da otvori usta i progovori. A za još višeg budu, jedna misao je dovoljna—to čini jedna jedina misao. Zato bude čiji su nivoi viši od tatagate ne mogu da vode ljudske poslove; formiranjem samo jedne misli, stvari na zemlji bi se momentalno promenile. Ali čak ni tatagata buda ne upravlja stvarima ovde direktno. On samo daje uputstva, a bodisatve vrše realizaciju.

Ograničenja savremene nauke i širina i mudrost Buda Fa

Čak i sa Darmom koju je Buda Šakjamuni prenosio, ljudska bića su mogla da osete koliko je ogroman Buda Fa. Ali Fa je naprosto ogroman, uistinu. Ono što je Buda Šakjamuni predavao je bilo, s obzirom na njegov nivo, tatagata Fa. A običnim ljudima je čak i to izgledalo kao nešto jako visoko. U prošlosti, samo se jedan tatagata mogao nazivati budom. Ni bodisatva, ni

arhat, nisu bili bude - nijedno od njih nije dostiglo domen buda. Tako je bilo da uvek kad neko izgovori izraz "buda," on misli na tatagatu. Ali tatagata nije najviši rang u univerzumu - to je najniži nivo bude. A među budama, samo oni na najnižem nivou vode računa o onom što je vezano za obične ljude. Bude suviše visokog nivoa to ne mogu, jer u času kad otvore usta, na Zemlji bi se desile promene. Kako bi se to moglo dopustiti? Oni se nikako ne mogu mešati. Tako samo tatagate vode računa o ljudskim bićima. Tatagate, međutim, ne upravljaju stvarima lično. Bodisatve su te koje preduzimaju stvari na spasavanju ljudi. Zato dostići čak i nivo tatagate predstavlja nešto izuzetno.

Na mikroskopskom nivou, u jednom zrnu peska [tatagata] može da opazi tri hiljade hiliokosmosa¹. U učenju Bude Šakjamunija postoji teorija o tri hiljade hiliokosmosa. On je rekao da u Mlečnom putu ima tri hiljade planeta koje naliče ovoj ljudskoj, i sadrže živote identične ljudskim bićima. Postoji, zapravo, više od tri hiljade. Takođe je rekao da u zrnu peska ima tri hiljade hiliokosmosa. To jest, u samo jednom zrnu peska postoji tri hiljade svetova kao ovaj koji ljudi naseljavaju - nešto nezamislivo. Kad se otvori Treće oko, čovek može da vidi stvari kao pod uvećanjem, da vidi sićušne stvari, poput onih na mikrokosmičkom nivou. Ali, zamislite ovo: u jednom zrnu peska postoji tri hiljade hiliokosmosa. Onda, u tri hiljade hiliokosmosa u tom zrnu peska postoje mora i reke, zar ne? Onda, ima li još tri hiljade hiliokosmosa u pesku tih reka? Znači, čak ni Buda Šakjamuni nije sagledao poreklo materije. Zato je rekao: "Majušno, kao da nema unutrašnjost," što znači da je toliko malo da se ne vidi poreklo materije.

Danas, u fizici se shvata samo to da je molekul sastavljen od atoma, a da je atom sastavljen od nukleusa i elektrona. Dalje u mikrokosmosu, postoje kvarkovi i neutrini. I to je najdalje što ona može, to je sve. Šta je onda, kad se ide dalje dole, poreklo materije? Ni mikroskopom se ne mogu detektovati kvarkovi i neutrini. Njihovo postojanje se opaža samo pomoću drugih instrumenata. Što se tiče pitanja šta leži dalje, dole, ljudska tehnologija je nemoćna i manjkava. Što se tiče krupnijih stvari, čovek veruje da su planete najkrupniji objekti. Ali Buda Šakjamuni nije tako video. Ono što je Buda Šakjamuni video, zapravo je bilo veoma krupno. On je otkrio da planete nisu najveće. Gledajući dalje, gore, međutim, on nije mogao da vidi zenit. Tako je na kraju rekao: "Veliko je kao da nema spoljašnjost." Znači da je njegova rečenica "veliko kao da nema spoljašnjost; malo kao da nema unutrašnjost", značila da je suviše veliko da bi bilo ograničeno, i toliko sićušno da bi mu se mogla sagledati osnova.

Živa bića su kompleksna, i struktura univerzuma je ekstremno kompleksna. Znanje koje poseduje današnji čovek je dostiglo svoj vrhunac. Budući da je dostiglo vrhunac, postalo je nešto što sputava razvoj ljudske

¹ Na starogrčkom: hilio – hiljadu, cosm - svet

nauke. Na primer, mnogi priznati naučnici su postavili aksiome na poljima fizike i hemije. Unutar granica tih aksioma, to što oni tvrde zbilja važi. Čak je u redu stvarati nadgradnju na njima. Međutim, istina je višestruka. Kad prevaziđeš njihove aksiome, shvataš da aksiomi zapravo služe da ograniče ljude.

Ni sa naukom novijeg vremena stvari ne stoje drugačije. Neki ljudi su izneli definiciju nauke, pa se nešto smatra “naukom” samo ako se uklapa u tu definiciju. Dok ostaješ unutar njenih granica, svi misle da je to nauka. Kad odeš izvan njene definicije, otkrivaš da je njena uloga da ograniči napredak čovečanstva. Tu nema mesta ni za šta što je neopipljivo i nevidljivo, pa su ograničenja koje ona nameće znatna. Bude, taoistička božanstva, i bogovi o kojima govorimo, postoje u drugim dimenzijama, koje čovek ne može da dotakne, ili vidi. Onda, kad bi se ta bića otkrila pomoću metoda današnje nauke, zar ih to ne bi učinilo naučno dokazanim? Bi! Ali Zapad je izneo definiciju nauke, i sve što moderna nauka ne može da objasni, bez izuzetka se svrstava u teologiju, ili religiju. Ona se ne usuđuje da prizna takve stvari.

Zapadna nauka je otišla u krajnost. U Buda-školi se smatra da sve prolazi kroz faze formiranja, stagnacije i degeneracije. Formiranje znači uobličavanje, dok stagnacija znači zadržavanje u određenom stadijumu. Evropska nauka, sputana okvirima koje je uspostavila, sada nalazi da je u nemogućnosti da dalje napreduje. Kad bi nastavila ispipavajući na dole, moglo bi biti otkriveno nešto što je izvan granica njene nauke. Zato ona kategorično trpa te stvari u isti koš sa religijom, ili teologijom. Ali ako neko otkriva stvari koje ne postoje u sadašnjem telu naučnog znanja, i to čini putem moderne nauke i tehnologije, ili otkriva stvari koje su neopipljive i nevidljive, i proučava ih naučnim metodima iz naših dana, nije li to naučno? Problem je što je definicija nauke, već dugo, kao uklesana u kamen, i sve izvan njenih granica se kategorično poriče. Tako se ne ostavlja prostor za dalji napredak.

Ima i nekih naučnika, ličnosti koje se smatraju “značajnim” u izvesnim poljima, koji su izneli mnoštvo aksioma. Ovi naučnici, kao što su Njutn i Ajnštajn, bili su veoma značajni po standardima običnih ljudi, i mogli su da spaze mnogo više od prosečnog čoveka. A aksiomi koje su izneli, kao njihovo naučno nasleđe, važe za dragoceno znanje. Međutim, bilo koje istraživanje da se obavi, ili shvatanje do kog se dospe radeći unutar granica njihove misli će morati da sledi izvesne obrasce. Ako oni koji dolaze posle njih rade potpuno unutar teorijskih okvira tih naučnika, budući naraštaji ih nikad neće prevazići, niti će iskusiti nove prodore.

Kad nečije otkriće, ili pronalazak, budu prevazišli granice do tada važećih aksioma, shvatiće se da su postavljeni aksiomi ograničavali ljude. To je zato što postoje viši oblici znanja, i više istine, koje se mogu pronaći na višim nivoima. Dobar primer je naše poznavanje materije. Ranije je važilo da je atomsko jezgro najmanja čestica materije, poznata ljudima. Ovo više nije

slučaj, međutim, jer sada su tu kvarkovi, pa onda neutrini. Suština je u tome da ljudska bića bez prestanka uče više o takvim stvarima. Ali novi aksiom će sam, nakon otkrića nečeg drugog, igrati ulogu još jednog ograničenja. To je slučaj. Činjenica je da takvi aksiomi obično služe da ograniče ljude.

Ajnštajn nije bio običan čovek. Shvatio je da je istina ono čemu uči religija, pa čak i teologija. Ljudsko shvatanje fizičkog sveta je svedeno na znanje ljudskih bića, baš kao postavljeni naučni aksiomi. Kad bi ljudska istraživanja zaista prodrli dublje, a njihovi napori dalje napredovali, oni bi shvatili da je istina baš ono čemu su učile religije. Oni životi koji postoje na ravni za nivo višoj od čovekove, tako predstavljaju nauku i tehnologiju za jedan nivo višu, i njihovo razumevanje sveta putem nauke i tehnologije pod njihovom kontrolom prevazilazi onu običnih ljudskih bića. Zato je Ajnštajn, dostigavši vrhunac ljudske nauke i tehnologije, a onda istražujući dublje u svom radu, otkrio da je ono čemu je religija učila potpuno stvarno. U novija vremena, mnogi naučnici i filozofi su se na koncu okrenuli religiji—a to su osobe sa dosta velikim dostignućima. S druge strane, oni koji su trenutno paralisani ograničenjima koje je postavila savremena nauka i svojom slepom verom u nju, kategorično označavaju te stvari [izvan dosega nauke] “pseudonaukom.”²

“Sve prakse vraćaju jednom”

Izreka da se “sve prakse vraćaju jednom” je nešto što se normalno uči u kontekstu jednog specifičnog načina kultivacije. U Tao-školi se smatra da postoji 3.600 praksi, a svaka od njih može da odvede to Taoa. U Buda-školi se smatra da postoji 84.000 praksi u kojima se može kultivirati budinstvo. Ako neko pokuša da iskombinuje nekoliko različitih religija i praktikuje ih istovremeno, međutim, to je nešto, sve u svemu, drugačije [od onog na šta se izreka odnosi]. Kako bi ljudska bića mogla znati božanske stvari? Ono što oni pokušavaju da urade je naprosto potpuno besmisleno.

U staroj Kini je postojala grupa poznata kao “Put jedinstva” (Jiguandao). Ova grupa, koja je nastala u doba kasne Čing dinastije, promovisala je integraciju pet religija. To je bila jeretička sekta, i od časa kad se pojavila u Čingu, ljudi su nastojali da je savladaju; carevi Velikog Činga su težili tome da je unište. U početku republikanskog perioda, Nacionalistička stranka (KMT) je na isti način nastojala da je uništi, vršeći pogubljenja mnoštva njenih pripadnika. Kad je Komunistička partija preuzela vlast u revoluciji, na sličan način je ubijala desetine njenih članova. Zašto se to dešavalo? Ništa u ljudskom društvu se, zapravo, ne dešava slučajno. Istorijski razvoj naprosto sledi nebeske promene. Tako, sve što se dešava u ljudskom društvu nije

2 Ili, literalnije, u kontekstu Kine, “feudalno praznoverje”

samo posledica toga što neko čini nešto bez razmišljanja, usled trenutnog impulsa. Drugim rečima, nisu obični ljudi ti koji su hteli da je slome, već je to bila nebeska volja. Viša bića su htela da ona bude uništena, i nisu htela da dopuste njeno postojanje. Ta besmislica sa “spajanjem pet religija” je bio ozbiljan slučaj podrivanja *Fa*. To je bio slučaj demona koji deluju među ljudima.

Čak ni Nebeski Praotac Iskonskog Početka i Buda Šakjamuni, nisu bili tako hrabri da predlože uniju, ili fuziju, budista i taoista. Kako bi to moglo da se desi? Čak se u budizmu, samom, uči da ne treba mešati dva puta kultivacije. Na primer, oni koji vežbaju Čistu zemlju ne mogu vežbati Zen. Ta dva se ne mogu mešati. A oni koji kultivišu Zen ne mogu upražnjavati Tijantai, ili Hvajan. U kultivaciji, naprosto ne možete spajati različite puteve. A zašto je tako? Jer je evolucija *gonga* nešto izuzetno složeno. Vi imate samo jedno telo, a ono liči na neku vrstu sirovine koja se ulaže u mašinu. U toj mašini se proizvodi vaš *gong*. Za vas se sve mora pedantno prirediti—kako metod koji se koristi za vaše spasavanje, tako i svaki korak koji treba preduzeti, oblik u kom se svaka vrsta *gonga* razvija, itd. Ali ako vas na pola putovanja stave u drugu mašinu, kakav će nastati rezultat? Da li ćete i dalje moći da se kultivirate? Recite mi. Bićete u potpunom haosu. Postaćete hrpa otpadaka.

Mnogi ljudi nisu uspeali da napreduju u svojoj kultivaciji upravo zato što su se tako, neodgovorno, kultivisali. Ono što je Buda Šakjamuni zbilja podrazumevao pod “bez druge discipline”, je da u kultivaciji ne može biti mešanja. Kasnije je rečenica “bez druge discipline” pogrešno shvaćena, i uzeta da znači nešto drugo. Ali mešanje praksi je strogo zabranjeno. Put jedinstva je propovedao “jedinstvo pet religija”—nešto što nebeski zakoni zabranjuju. Ipak se ta grupa sada ponovo pojavila na Tajvanu. U Doba kraja Darma niko neće intervenisati, a to je zato što u tom periodu niko ne vodi računa o ljudskim stvarima. Čovek je postao gori nego ikad, pa su sva [božanska bića] otpustila svoj stisak i više ne vode računa o stvarima. Niti spasavaju ljude. Oni koji iskazuju svoju veru u Budu, ili ga obožavaju, nisu zainteresovani za strogu kultivaciju. Umesto toga, oni naprosto žele bogatstvo, ili da odagnaju nesreću. Toliko je loše.

Ljudi, međutim, i dalje misle da ono što [Put jedinstva] propoveda ima smisla. Misli u umu kultivatora, kao i nekog sa religioznim verovanjima, su nešto veoma važno. Neki načini kultivacije se u potpunosti oslanjaju na veru i ne uključuju nikakve tehnike, pa kad su u vašem umu neke druge stvari umešane, to će zagaditi ono što vaša praksa odgaja. Nikada nije bilo predviđeno da se uključe ikakvi slični fizički pokreti. Osim toga, sada demoni obuzimaju ljudski svet, i donose slom čovečanstva. Nema li svako blagonaklone misli (šan nian)? To je upravo ono što bi demoni da unište, prouzrokujući vaš neuspeh u kultivaciji.

Zen-budizam je ekstreman

Postoje dve vrste ljudi, naime, oni koji idu u krajnosti i oni koji idu srednjim putem. Od početka je zen-budizam bio u kategoriji ekstrema, i ne važi za kultivacioni sistem. Zen je oduvek bio okružen kontroverzom. Iako su se ljudi kultivisali prema metodima zena, o njima je zapravo vodio računa Buda Šakjamuni, zbog njihovog cilja da kultivišu budinstvo i njihovog stremljenja božanstvenosti. Zen ne sačinjava sistem. Bodidarma nema sopstveno nebesko carstvo, pa prema tome ne može da pruži spas ljudima. Činjenica je da je sam Bodidarma, svojevremeno, smatrao Budu Šakjamunija za učitelja-osnivača. Iako ga nazivaju patrijarhom zena, on je zapravo bio učenik Bude Šakjamunija—učenik dvadeset osme generacije, i neko ko je veoma cenio Budu Šakjamunija. Baveći se teorijama Bude Šakjamunija, on je fokusirao svoje prosvetljenje na “ništavilo”, i ovo se nije udaljilo od Šakjamunijeve doktrine. Sa prolaskom vremena, zen je otišao nizbrdo. Kasnije generacije su Bodidarmin pristup počele da smatraju za zaseban put kultivacije, i verovali su da je on vrhunski. On, međutim, nije bio vrhunski. Zen je zapravo opadao sa svakom narednom generacijom, a sam Bodidarma je rekao da će njegova učenja važiti samo šest generacija.

Bodidarma je pridavao relativno dosta značaja “ništavilu” kojem je Buda Šakjamuni učio, i gledao je na Budu Šakjamunija sa najvećim poštovanjem; bio je poznat kao njegov učenik dvadeset osme generacije. Ali generacije koje su usledile su se potpuno zaplele u krajnosti. A kad se to desilo, došlo se do faze degeneracije, gde su Bodidarma i Šakjamuni smatrani maltene jednakima. Ljudi su počeli da cene Bodidarmu, i smatraju teorije Bodidarme za jedine budističke istine. Ovo je u osnovi bilo zastranjivanje.

To je zato što se Bodidarma kultivisao do niskog nivoa i dostigao samo nebeski rang arhata—znači, bio je samo arhat. Koliko je zaista mogao znati? Kad se sve uzme u obzir, on nije dostigao nivo tatagate. Razlika između njegovog i nivoa Bude Šakjamunija je bila neviđena! Iz ovog razloga, njegova učenja su najbliža filozofiji običnih ljudi, a običnim ljudima je najlakše da prihvate njegove teorije—posebno one koje tretiraju religiju kao filozofski oblik, tj. ideologiju. Njegovu teoriju ponajpre prihvataju oni koji usvajaju akademski pristup i uče budizam kao filozofiju. Ona veoma liči na običnu filozofiju.

Bude se daju naći na svim ravnima, onoliko visoko koliko se može otići. [Ali prema zenu,] ti se kultivišeš i kultivišeš, i onda, navodno, ništa ne postoji. U svojoj kultivaciji, oni čak ne priznaju ni ljudska bića. Živa, vidljiva ljudska bića su upravo ovde pred nama, a oni ih ne priznaju za stvarna. Još je gore nego sa onim običnim ljudima loše sposobnosti poimanja, koji kažu: “Ako vidim verovaću - a neću ako ne vidim.” Ovi ljudi čak ne priznaju ni ono što vide. Čemu onda živeti? Čemu trud da se otvore oči? Sklopi oči, nemoj leći, nemoj ustati ... Ništa ne postoji, je li tako? Oni su otišli u krajnost.

Bodidarma je rekao da će se njegova Darma moći prenositi samo šest generacija. Sumanuto je kako se ljudi danas i dalje čvrsto drže ove doktrine, koja ionako nikad nije važila. Oni su se našli u ćorsokaku. Oni ne priznaju sebe, ne priznaju bude, a šta je sa planetom Zemljom? Ako ne ni priznaju sopstveno postojanje, u čemu je smisao imati ime? U čemu je smisao jesti? Naprosto bismo po ceo dan mogli gladovati, ne gledati koje je vreme, i zaustaviti sve zvuke ...

I, posle svega ovoga, ničeg nema. Zar ovo ne ruši ugled Bude Šakjamunija? Ako Buda Šakjamuni nije ništa predavao, šta je radio 49 godina? Znaju li oni koje je pravo značenje „praznine“ u učenju Bude Šakjamunija? Kad je Buda Šakjamuni [rekao da on] nije ostavio iza sebe nikakav Fa, on je rekao to da nije uistinu predavao kultivacioni metod, tj. Fa univerzuma. Ono o čemu je pričao su bile samo stvari na njegovom nivou kultivacije, i ono što je ostavio običnim ljudima je bio Fa tatagate—konkretno, iskustva iz kultivacije i stečene pouke. Prava Darma koju je Šakjamuni prenosio dok je bio na ovom svetu su bila pravila i disciplina, i raspravljao je o nekim uvidima različitih nivoa, što je Fa na nekom određenom nivou. Ali Buda Šakjamuni nije želeo da se ljudi zarobe na ovom nivou, pa je rekao: “Nikad u životu nisam predavao nikakvu Darmu.” On je to rekao znajući da Darma koju je predavao nije najviša. Tatagata je buda, ali ne onaj na najvišem nivou. Buda Fa je bezgraničan. Kultivator ne treba da bude ograničen njegovom Darmom. Osoba velikog urođenog kvaliteta (*da gen-đi*) se može kultivisati još više, gde čekaju uvidi kako viši tako i dublji, sa odgovarajućim manifestacijama Fa.

Nivoi tokom kultivacije

Vlastiti nivo kultivacije je ono što neki kultivatori saznaju tokom kultivacije, a ne nešto što će svi koji se kultivišu obavezno znati. Većina kultivatora će to znati tek kad dostigne stanje prosvetljenja, ili kad dostigne visok nivo koji prevazilazi Fa-unutar-tri sveta. Oni koji to znaju, mogu da razlikuju svoje nivoe na osnovu boja *gonga* koji im izlazi iz tela. Može se razlikovati iz stuba *gonga*, ili samog tela osobe. U kultivaciji Fa-unutar-tri sveta, *gong* koji nastaje najpre je crven, a kad se nivo osobe uzdigne, postaje narandžast, zatim žut, onda zelen, itd, sa ukupno devet prisutnih boja—tj. crvena, narandžasta, žuta, zelena, plava, indigo, ljubičasta, obojena, bezbojna. Da bi se videlo na kom ste nivou, dovoljan je jedan pogled. Ako ste stekli polu-providno telo i nastavite da se kultivišete naviše, ono što izvodite biće kultivacija Fa-izvan-tri-sveta. Dobićete nebeski rang i započeti početnu fazu kultivacije Fa arhata. Obavljati kultivaciju Fa-unutar-tri-sveta znači da ste prevazišli Tri domena, i da više niste subjekat reinkarnacije. Ako u ovoj fazi okončate kultivaciju, vi ste arhat. Ako nastavite da se kultivišete dalje,

kultivisaćete se u eminentnom rangu arhata, a taj nivo takođe ima svoje boje. Međutim, boje crvenog, narandžastog, žutog, zelenog, plavog, indigo, i ljubičastog ovde su drugačije od onih u Fa-unutar-tri-sveta. Boje u kultivaciji Fa-unutar-tri-sveta su guste, slične onima kod ljudskih bića. Ali na tom nivou [arhata], one su polu-providne gradacije crvene, narandžaste, žute, zelene, plave, indigo, ljubičaste, obojene i bezbojne. U daljoj kultivaciji ima još setova devet boja, sa razlikom u tome što su one providnije, izuzetnije i lepše. Na ovaj način se ponavlja iznova i iznova. Ovako se može raspoznati gde se osoba nalazi u kultivaciji.

Ali ljudima nije dopušteno da ovo vide, i običnim ljudima stvari nisu tako očigledne, jer postoji pitanje prosvetljavanja u stvari (*vu*). Ako bi se ono što je telo odgajilo jasno pokazalo, u šta bi ostalo da se prosvetlimo? Svako bi se kultivisao, svako bi to činio. Ko ne bi? Sve bi bilo tako stvarno. Čak i ljudi sa neoprostivim gresima, nepopravljivi onoliko koliko se to može biti, došli bi da uče. Ne bi bilo pitanja prosvetljavanja u stvari. A ako bi to bio slučaj, kultivacija bi bila nemoguća. Neki ljudi kažu: "Držaću oči otvorene, i ako budem jasno mogao da vidim stvari, onda ću učiti." Ali to neće ići. Ako bi takva osoba sve mogla da vidi, dok su stvari kristalno jasne, to bi bio kraj njenim perspektivama za kultivaciju. Ne bi joj bilo dopušteno da se kultiviše. Razlog je taj što čovek mora da se uzdigne iz iluzije putem prosvetljavanja, i samo to se smatra za kultivaciju. Ako bi čovek dostigao totalno prosvetljenje i sve mogao da vidi, ne bi mu bilo dopušteno da se kultiviše. A zašto je tako? Jer se ne bi smatralo da se kultiviše, jer bi video da je sve [o čemu govori kultivacija] stvarno. Video bi uzročno-posledične odnose svađa među ljudima, i da oni koji iskorišćavaju druge daju istima vrlinu. Ako bi se stvarnost u potpunosti iznela pred njih, naravno da bi krenuli putem kultivacije. Ali da li bi se to smatralo za izvođenje kultivacije? Bilo bi to isto kao ugrabiti nešto što se tu nalazi na izvolite. Na taj način se ne bi odstranile ljudske vezanosti.

Osoba mora doći do sopstvenih shvatanja, dok ulaže napore da ukloni ljudske vezanosti. Kad bi sve videla kao da je kristalno jasno, to ne bi bila kultivacija. Zašto je jednom budi teško da podigne svoj nivo? Jer on nema konflikte, i sve vidi jasno. Kako može da se kultiviše? Njemu je teže da se kultiviše. I zato oni žele da idu među obične ljude i kultivišu se. Samo kad se neko kultiviše u iluziji, moguć je brz uspon. Moguće je, ipak, da će neki ljudi videti ponešto dok se kultivišu. Ali detalji naravno da neće biti otkriveni nijednom ljudskom biću.

Kad se osoba kultiviše, pitanje prosvetljavanja prožima sve, od početka do kraja, i ona mora da se kultiviše usred iluzije. Na Zapadu se ceni vera, i ističe od početka do kraja. Bez vere, sve ostalo otpada. Dok god imaš vere, biće odziva [od Boga]. Kad bi se neki ljudi pokajali pred Isusovim likom, oni bi u sebi zaista osetili da je Isus slušao i da je neko odgovorio na njihova pitanja. Takav je način kultivacije na Zapadu. Religiozno verovanje je jedna

vrsta kultivacije. Kad je Isus bio spreman da primi svoje sledbenike u svoje nebesko carstvo, ako bi telo osobe bilo bez *gonga* tj. energije, osoba ne bi mogla da ode na Nebo. A povrh toga, loše misli koje je osoba oformila među ljudskim bićima i karma na njenom telu dovela bi do toga da je posebno svojstvo univerzuma na visokim nivoima ograničava; a u slučaju nekoga ko je zaista bio loš, i telo i duša bi mu se dezintegrisali [kad bi tamo otišao], tako da ništa ne ostane. Taj scenario je neodrživ. Znači da bez *gonga* neće moći. Zato se na drugoj strani razvija *gong* za tu osobu, dok njena vera raste, dok se ispoveda, i dok neprestano pokušava da se popravi i postane dobar čovek. Iako ona razvija *gong*, njoj se to ne saopštava, jer oni su [na Zapadu] učili samo to da treba biti dobar čovek; oni nisu učili o *gongu*. Isto važi za budističke sveštenike. Oni ne izvode nikakve vežbe [*čigong* tipa], pa kako razvijaju *gong*? Njihov *gong* raste iako im se ne govori da imaju *gong*.

Budista i taoista

U Tao-školi se upražnjava usamljениčka kultivacija; taoistička religija ne bi trebalo da postoji. Taoistička religija je zapravo rezultat reformi koje su se desile u novijoj istoriji. Nikad, ni u jednom preistorijskom periodu, nije postojalo ništa poput religijskog taoizma. Razlog je to što Tao-škola ne ide na to da ponudi spasenje svim živim bićima; umesto toga, ona uči usamljениčkoj kultivaciji, i praksi tihovanja. Tako ona odgaja prosvetljenje u *Džen*. Od *Džena*, *Šana* i *Rena*, ona se fokusira na prosvetljenje u ono što je Istina, odgajanjem *Džena* neguje urođenu prirodu, i cilja na povratak onom što je prvobitno i pravo. Tao diktira da se kultivacija obavlja u tihosti, pa [Tao-škola] uistinu nema nikakvu želju da naširoko spasava živa bića. Kad jedan taoista okonča svoju kultivaciju, on će biti lutajuće božanstvo, tj. lutajući besmrtnik. Na nebesima ima planina i voda kao ovde, i on će boraviti na jednoj takvoj planini. Taoistička religija je zapravo nastala iz vezanosti običnih ljudskih bića. Ljudi vole da se okupljaju i formiraju neke vrste baza moći, jer žude za priznanjem i ličnom koristi. Takva je tendencija nastanka stvari poput ove.

U stvarnosti ne postoji taoistička religija. Jedan taoista uči svog učenika da se kultiviše u samoći. Iako je stvorena taoistička religija i ima brojne sledbenike, ne dobiju svi pravo učenje. Ako učitelj pronađe dobrog učenika, on će ga naučiti pravim stvarima. Ako nema dobrih učenika, on će izabrati bezbrižan i lak život, čineći šta god mu se dopadne da čini. [On to može] jer je dostigao Tao i pravu slobodu koja ide s tim.

Budista je budista, a taoista je taoista. Mešanje učenja dve škole apsolutno ne dolazi u obzir. Ono što mi vežbamo, međutim, je zbilja ogromno. Naša praksa je utemeljena u samom univerzumu, i sve je obuhvaćeno. Naš temelj leži unutar Buda-škole, i ono što mi imamo, bilo da

su to naša glavna načela, ili naše karakteristike, je budističko. Ali ovaj *Fa* prevazilazi i budističko i taoističko. Različita razumevanja se pronalaze na različitim nivoima, i različite manifestacije se javljaju na različitim nivoima. Oni u Falun raju imaju svoje znanje, dok izvan Falun raja postoji više znanje, a još više, gore, postoje još viši oblici znanja.

Postoji još jedno, naime, ono koje se tiče praiskonskih bogova. Nema smisla, međutim, raspravljati o tome sa današnjim kultivatorima jer je to za njih nedokučivo, izvan njihovog domašaja. Tako ja pričam samo o dve škole, Buda-školi i Tao-školi. Ne vredi pričati na previsokoj ravni; ljudi ne mogu da prihvate takve stvari. Nije im dopušteno da znaju.

Nema demonstracija kad se spasavaju ljudi i predaje Fa

Predavati pravi *Fa* običnim ljudima koji se kultiviraju kao sveštenici—sveštenici koji se nisu prosvetlili—je bespredmetno, jer oni ništa ne znaju. Sveštenici koji su se prosvetlili, ne mogu se pronaći u sekularnom svetu; oni su otišli duboko u šume i planine. Oni znaju za mene. Samo obični ljudi ne znaju. Mnogi napredni kultivatori znaju za mene. Oni ponekad tiho priđu, bace pogled i odu. Takođe je bilo nekih koji su došli i rekli nekoliko stvari. Uprkos činjenici da su se oni stotinama, ili hiljadama, godina kultivirali u planinama i šumama, njihovi nivoi kultivacije nisu visoki. To je zato što je put kojim oni idu iscrpljujući i nije Veliki put kultivacije. Oni se kultiviraju na manjim putevima, i iz tog razloga nisu dostigli svoj konačan rang uprkos tome što se kultiviraju dugo vremena. Oni se, međutim, ne mešaju sa sekularnim svetom, pa njihove natprirodne moći nisu zaključane i oni u potpunosti mogu da prikažu svoje božanske moći. Onima koji se kultiviraju u sekularnom svetu, obično je zaključano mnoštvo velikih moći. Da nije tako, obična misao bi mogla da pomeri zgradu—što je nešto nedopustivo. Apsolutno je zabranjeno remetiti ljudske stvari. Ljudi bi smatrali da je nivo takve jedne osobe visok. Običan čovek misli da je na visokom nivou onaj ko može da prikaže svoje moći. Ono što *čigong*-majstori demonstriraju na javnim nastupima su samo manje moći i veštine, stvari toliko slabe da su za žaljenje. Te stvari su zaista ništa. Ipak, obični ljudi misle da je to nešto na visokom nivou.

Ja se uzdržavam od demonstracija dok predajem *Fa* posebno zbog toga što sam cilj svog izlaska u javnost objasnio na savršeno jasan način. Kad bih vršio demonstracije dok predajem *Fa*, to bi bilo isto što i voditi rđavim putem. Na taj način ljudi dolaze da nauče tvoje tehnike, a ne *Fa*. Svojevremeno je Buda Šakjamuni na sličan način izbegao ovaj pristup. Lečiti je u redu jer, na kraju krajeva, to nije nešto vidljivo. Sve što se vidi je da se taj čovek bolje oseća. Kako se desilo izlečenje? Na tebi je da veruješ u sve to, ili ne. Taj čovek se sada bolje oseća, ali da li ti veruješ da je tako?

Posmatrač sa strane ne može da kaže da li njega i dalje boli. Kako je tu i dalje uključena sposobnost spoznaje, u redu je lečiti. Jednom davno su Isus i Buda Šakjamuni činili to isto. Lao Ce je bio izuzetak. Lao Ce je znao da je ljudski svet suviše velika opasnost. Na brzinu je napisao svoju raspravu od pet hiljada reči [o *Taou*]³ i uputio se kroz prolaz, odlazeći na zapad.

Ljudski svet je izuzetno složen. Samo pogledom na osobu ovde na Zemlji, ne može se znati iz koje je dimenzije. Božanstvo u toj dimenziji i dalje želi da je kontroliše. Ono što je važno je da li taj pojedinac to može da razlikuje; ako može, onda će biti u stanju da se vrati [tamo odakle je došao]. Ali on [to božanstvo] možda zna da ovo ljudsko biće više nije doraslo tom zadatku, pa više ništa ne može da učini za njega. Ono, ipak, ne želi da ga pusti. Svojevremeno, kad je Isus nastupio da bi spasavao ljude, [ova božanstva] su smatrala da se on meša u njihove poslove. “Ova osoba je moja, i ona treba da bude spasena kod mene. Zašto si zašao u naš domen?” Oni to nisu hteli da podrže. Usled takvog načina razmišljanja [su se poneli kako jesu]. Ako malo razmislite, to nije u redu. Isus nije mario za to ko kome pripada. Cilj njegovog dolaska je bilo spasavanje ljudi. On je video da sva bića pate i pozeleo je da im pruži spasenje, da im omogući da se uzdignu. Na taj način je Isus uticao na mnoga božanstva, u mnoštvu dimenzija. Na kraju su se njihova neslaganja intenzivirala do tako velike mere da se to manifestovalo preko, u ljudskom svetu, na način kako to biva sa sukobima, i sva sila toga se spustila na Isusa. Isus se nije mogao osloboditi od toga, pa je smrt bila jedina mogućnost koja preostaje—tako je on razapet, ovim razrešavajući neprijateljstvo koje je postojalo među njima. Kad više nije bilo običnog fizičkog tela Isusa, više nije bilo Isusa koji bi predstavljao neprijatelja, i to je stavilo tačku na nebrojene probleme. Zato se kaže da je Isus dao svoj život za svo čovečanstvo. To je ideja.

Buda Šakjamuni je, isto tako, iskusio velike teškoće dok je predavao svoju Darmu. Neprestano je vodio bitku protiv sedam religija tadašnje Indije. U to doba, rani bramanizam je bio jak. Na kraju je Buda Šakjamuni otišao ne ostvarivši pravi cilj koji je hteo da ostvari.

Lao Ce je otišao napisavši svoju knjigu od pet hiljada reči, ostavljajući budućim pokoljenjima da nastave stvari. To je ono kako je trebalo da se desi, i to je bila nebeska volja. To je zato što Tao-škola nije trebalo da bude pretvorena u religiju; formiranje taoističke religije je bila greška. Taoista poučava usamljениčkoj kultivaciji, kultivaciji *Džena*, i kultivaciji u tihosti, pa se stvari prenose na jednog odabranog učenika. Ovako se radi jer on bira svog učenika, i podučavaće samo nekog ko je dobar. On ne može da ponudi spasenje na širokoj osnovi, i nema želju za tim. On kultiviše *Džen*. Dok u taoističkom hramu možete videti grupu učenika, samo jedan se izabira, i samo taj će primiti učenje. Ostali služe samo kao prepreka. U Tao-školi nije

3 tj. u Tao-Te-Đingu.

trebalo da bude religije. U prošlosti su uvek obavljali usamljenu kultivaciju u planinama.

Ono što je Konfučije predavao bila su načela individualnog ponašanja, a ne kultivacija. Ipak su njegova učenja koristila kineskom narodu. Doktrina srednjeg puta može omogućiti da se stekne neprikosnoven položaj. Kad dostignu krajnost, stvari kreću u suprotnom smeru, pa tako nešto, ili neko, na jednak način može pasti pošto dostigne vrhunac. To je poenta težnje "sredini" – uvek se čvrsto držati središta. Kad osoba ne teži da bude najviša i udobno je viša od onih dole, ta osoba nikad neće omanuti. Kad dospe do krajnosti, sve menja smer. Ovo se odnosi na obične ljude.

Puno je kultivatora duboko u planinama i šumama, koji su videli događaje iz prošlosti i obelodanjenu budućnost. Ipak se niko od njih nije umešao u te stvari, niti je to pozeleo. Njihova nezainteresovanost potiče od saznanja da su ti događaji posledica nebeskih promena. [Oni znaju] da je to ono kako treba da bude.

Onaj koji prkosi nebeskoj volji će trpeti posledice, pa se ljudi ne usuđuju da to čine. Svi pevaju hvalospeve Jue Feiju, a zašto on nije mogao da spase Južnu Song dinastiju? Nije li Jueva porodica bila veoma moćna? Takva je bila nebeska volja. Jue Fei je bio uporan da sačuva Song, ali u tome nije mogao uspeti, jer je u stvarnosti išao protiv volje Neba. Sudbina Song dinastije je bila da nestane, ali on je insistirao na suprotnom, i na taj način išao protiv volje Neba. Ovde samo ilustrujem poentu. "Najosmišljeniji planovi miševa i ljudi često omanu," kaže se. Ne kažem da je Jue Fei bio loš. Samo objašnjavam ideju.

Ono što osoba, sa svog ljudskog stanovišta, smatra ispravnim, ne mora obavezno biti ispravno. Bilo da je to bio prvi car Čina, ili car Vu iz Han dinastije, koji god car da je bio ili šta god da je uradio, oni koji dođu posle takve ličnosti će je osuditi. Obični ljudi vide stvari iz sopstvene lične perspektive i kroz prizmu usađenih predstava, i ono što veruju da je dobro i loše ne mora obavezno biti takvo. Takođe, kriterijum kojim osoba određuje da li je neko, tj. nešto, dobro ili loše se okreće oko njega samoga: "Ako je dobar prema meni, onda kažem da je dobar. Ako mi je ono što radi od koristi, onda kažem da je on dobar." Tako je osoba koju on podržava možda zaista dobra, a možda nije. Jedini kriterijum kojim se meri šta je dobro, a šta loše, je priroda univerzuma, Fa. Ona se nikad neće promeniti, to je istina univerzuma, i to je jedini kriterijum pomoću koga se mogu odrediti dobro i loše. Tokom ujedinjavanja Kine, prvi car Čina je usmrtio puno ljudi. Usmrtio je vladare mnogih država, i svi su ga proklinjali. Vladari i narod raznih država su pali pod njegovu vlast, pa su ga svi mrzeli i proklinjali. Svi su ga cenili iz sopstvene perspektive. Njegovo ujedinjavanje Kine je bilo nešto neizbežno. To je bila posledica nebeskih promena. Da nije delovao u skladu sa voljom Neba, on ne bi uspeo, i ujedinjenje bi propalo. Ljudska posla su tako ništa više od toga. Kao kultivatori, mi ih nikad ne komentarišemo. Kultivator se

neće zanimati za politiku, inače će biti političar, a ne kultivator.

Kad čovečanstvo dostigne određenu tačku u vremenu, njegova karma je velika, i ne može se iskupiti. Ovoliko velika karma je nešto što čovek nikad neće moći otplatiti. Protekom mnogih života, on akumulira tako masivnu karmu da je nemoguće otplatiti je, pa su tako ti ljudi osuđeni na budu uništeni. Šta se podrazumeva pod “biti uništen”? Dešavaju se male katastrofe i uništavaju ljude. Rat je najefikasniji način, i zato je istorija takva kakva jeste.

Car, utemeljitelj u svakoj od era, imao je izvesne ratničke entitete koji su se inkarnirali kraj njega, štiteći ga i pomažući mu da ratuje. To je, konkretno, ono čemu su ti ratnički entiteti služili. Znači da im njihovi napori nisu donosili korist, niti su generisali karmu—oni su samo izvodili svoj zadatak. Koliko je ljudi, tokom duge istorije, sagledalo to u pravom svetlu?

Ono što jedan buda radi je spasavanje ljudi, a ne blagosiljanje i zaštita

Buda-škola nema nikakve veze sa pomaganjem ljudima da se obogate. Bolest je prouzrokovana karmom, pa tako ona takođe ne pokazuje ljudima kako da povrate zdravlje. Kad su Šakjamunijeva učenja govorila o “spasavanju živih bića na širokoj osnovi,” to je podrazumevalo oslobađanje ljudi od teškoća obične egzistencije i odvođenje na drugu obalu, *nirvanu*. To je ono čemu je Buda Šakjamuni podučavao. Radilo se o vašem usponu u nebesko carstvo. Isto je važno za ono čemu je Isus podučavao, i nijedno od ta dva nije bilo više od onog drugog. Samo se radi o tome da moderni ljudi ne shvataju. Pričaju o tome kako Buda može da blagoslovi i zaštititi ljude, izleči vaše bolesti, učini vas bogatim, i kako veliki prosvetljeni imaju nemerljive moći i mogu da spasavaju ljude. Obični ljudi greškom brkaju ponudu spasenja od strane buda sa zaštitom, a onda od buda traže blagoslove, zaštitu, i bogatstvo, traže od buda da ih leče, itd. Ali bude se zapravo uopšte ne mešaju u takve stvari. To je izopačena ideja koja proističe iz iskvarenog razmišljanja modernih ljudi, i degenerisana je. Budističke sutre nikad nisu značile ništa slično. Ja tako često raspravljam o ovom pitanju, i kažem da dok možete paliti tamjan i moliti se budi nadajući se bogatstvu, budu ni najmanje ne zanima da li ćete vi postati bogati.

Vi hoćete da se molite budi na taj način, ali budu ne zanima vaše bogaćenje. Upravo suprotno, on od vas traži da prestanete biti pohlepni. Ako zaista imate problema da preživite na dnevnoj bazi, onda bi vam on mogao obezbediti materijalna sredstva, ali samo da bi vam osigurao lično blagostanje. On vas neće učiniti bogatim ako to ne treba da se desi. A bolest, u očima jednog bude, je rezultat karme koja se duguje iz prethodnog života, ili prethodnih života. Kad se neki ljudi pruže pred statuom bude

moleći za novac, oni zaista dobiju novac za uzvrat. Ali kakvu vrstu bogatstva zapravo dobijaju? Na toj statui nije bilo bude. Umesto toga, tu je bio lažni buda, koji je nastao obožavanjem. Ili je to možda lisica koja se tu nakačila, ili zmija, ili lasica, itd. Pomogla vam je da steknete novac jer, za uzvrat, vi ste je obožavali i zatražili novac od nje. Ali ako će vam pomoći da stvorite novac, neke stvari su vezane za to. U univerzumu postoji jedan princip, koji kaže da bez gubitka nema dobitka. Ona profitira na ovom principu jer žudi za ljudskim telom. Čovek pada ničice, tražeći novac, a [ona kaže], “Samo napred!” Ako stvari koje osoba nosi ne valjaju, ona će ga ignorisati, pa on neće proizvesti nikakav novac; njegovo obožavanje neće biti uslišeno. Ako ustanovi da vaše telo nosi dobre stvari, dopustiće vam da dobijete novac, jer tada od vas može uzeti te dobre stvari. Ako želite novac, naravno da će vam ga dati. Ali osoba u pitanju nije svesna svega ovoga, a ono što gubi nestaće bespovratno. Jedan čovek živi više od jednog života, a [nakon takvog obožavanja] on je u sledećem navratu primoran da vodi jedan manje srećan život.

Propadanje čovečanstva i opasne predstave

Kad je u staroj Kini neko govorio o kultivaciji Puta, ljudi bi rekli da on ima “temeljnu vrlinu”. Oni koji su govorili o budama, taoističkim božanstvima, ili bogovima su smatrani zbilja dobrim. Danas, ipak, priča o kultivaciji budinstva ili taoa izaziva smeh. Moralne vrednosti čovečanstva su pretrpele ogromne promene. One klize na dole hiljadu kilometara na dan, jako brzo. Sa erozijom njihovih vrednosti, ljudi su zapravo počeli da veruju da su stari bili neznalice i sujeverni. Ljudsko mišljenje je dramatično promenjeno, i to je nešto što plaši. Razmislite o onom što je Buda Šakjamuni jednom rekao: Društvene promene koje će doći sa Dobom kraja Darma će biti zbilja užasne. I zaista, u današnjem društvu ljudi nemaju zakon u svom srcu (*šinfu*) koji bi im služio kao kočnica, pogotovu ne u Kini. Ovo važi i za druge zemlje, takođe, mada usvaja drugačije oblike. U Kini, Kulturna revolucija je srušila takozvano “staro razmišljanje i ideje” koje su ljudi imali, i zabranila ljudima da veruju u Konfučijeva učenja. Ljudi su ostali bez moralnih stega ili moralnog koda, i ne dopušta im se da imaju religijska uverenja. Ljudi su prestali da veruju da loš postupak rezultuje karmičkim vraćanjem.

Kad ljudi u svojoj glavi više nemaju unutrašnji zakon koji služi da obuzda, neće li se usuditi da učine bukvalno sve? Ovo je najozbiljniji problem s kojim se čovečanstvo sada suočava. Neki stranci se ne usuđuju da odu na poslovni put u Kinu, posebno zbog toga što neki mladi u Kini tako brzo potegnu nož, ili ubiju. Grozno je. Kina je sada gora od drugih zemalja. Glavni faktor je to što kad strani filmovi i TV emisije koje opisuju gangsterske obračune, dođu u Kinu, gledaoci greškom misle da su Hong Kong i druge

zemlje zbilja u haosu kako se opisuje. One, međutim, nisu takve. To je samo kinematografska dramatizacija osmišljena da privuče gledaoce koji tragaju za uzbuđenjem. U stvarnosti, ljudi koji žive u inostranstvu imaju daleko bolji karakter i civilizovaniji su od ljudi u Kini. Ipak, kineska omladina oponaša te stvari. Pošto je Kina neko vreme bila izolovana, njen narod pogrešno misli, sad kad je najednom ugledao te stvari, da je to pravo stanje stvari u inostranstvu.

Gangstera-biznismena koji je opisan u TV seriji *The Bund* revnosno oponašaju u Kini. A to je samo portret starog Šangaja iz 1930-ih, pri tom prikazan sa umetničkom slobodom. Pravi život nije bio takav. Honkonški gangsterski filmovi i TV emisije su imale strašan uticaj na ljudsko mišljenje u Kini. Vrednosti čovečanstva su se promenile, pa sada i mi, u Kini, nalazimo homoseksualizam, zloupotrebu droga, preprodaju droga, organizovani zločin, promiskuitetni seks i prostituciju. Izmaklo je kontroli! Postoji izreka da se treba paziti siromašne „seoske tikve“ kad se obogati. Neko takav nema samo-kontrolu i sve će se usuditi da učini. Nije li strašno videti da je čovečanstvo dospelo do ove tačke? Šta će biti sa čovečanstvom kad stvari budu otišle još dalje? Koncepti dobrog i lošeg sada su zamenjeni u ljudskim glavama. Danas se ljudi dive onima koji su bezobzirni, onima koji će ići dokle god treba, i onima koji će ubiti i osakatiti. To je ono što ljudi cene.

Drastični moralni pad čoveka se odvija širom sveta. Ljudske predstave su se dramatično izmenile. Ono što je lepo, danas nije tako popularno kao ono što je ružno; ono što je dobro je manje dobrodošlo od onog što je loše; ono što je čisto i uredno manje privlači od onog što je neuredno. Uzmite sledeći, konkretan primer. U prošlosti, na primer, profesionalni pevači su morali biti dobro obučeni u vokalnoj tehnici i muzici. A sada, scenu zauzimaju oni koji izgledaju užasno, sa dugom, neurednom, raščupanom kosom... „Agghhh!” On urla iz sveg glasa. A onda uz malo pomoći televizije, on postaje zvezda. Ali zvuci koje proizvodi su grozni. Grozomorne stvari počele su biti sagledavane kao lepe zahvaljujući opadanju ljudskih vrednosti, i ljudi fanatično jure za takvim stvarima. Isto važi za likovnu umetnost. Umoči mačji rep u boju i pusti je – i eto umetničkog dela. A onda, tu su one apstraktne i impresionističke stvari—šta je to? Nekad je važno da će ljudi utoliko više uživati u slici koliko ona lepša i prijatnija za videti. Pa, šta konkretno *jeste* ta stvar? To je rezultat „umetničke” težnje da se oslobodi ljudska priroda. Ljudska priroda, u odsustvu moralnog koda, je jedan divovski prikaz demonske prirode. Da li lepe stvari mogu da nastanu kad su ljudi u tom stanju? Ljudske predstave se izopačuju svakog trenutka.

Čemu su težili ti umetnici? Oni su govorili o emancipaciji ljudske prirode—bez stega i sputavanja, da se radi šta god je kome volja. Budizam uči da je ono što će ljudi prikazati u odsustvu moralnog koda, u odsustvu moralnih vrednosti koje drže pod kontrolom ljudski um - demonska priroda. Samo pogledajte današnja umetnička dela! Obični ljudi nemaju pojma šta je

iza toga. Ta stvar je naprosto jedno džinovsko prikazanje demonske prirode.

Uzmimo na primer igračke koje se prodaju u radnjama. U prošlosti, ljudi su kupovali lepe lutke. Danas, što je nešto ružnije, brže se rasproda. Stvari sa mrtvačkim glavama, demonima, pa čak i stvarima koje liče na izmet, prodaju se kao igračke—i što ružnije izgledaju, brže se prodaju! Zar to ne pokazuje da se ljudske predstave menjaju, i to da se menjaju na gore?

Kad raspravljam o tome šta se dešava sa društvom, ljudi momentalno shvataju, što pokazuje da urođena priroda čoveka nije promenjena. Međutim, čovečanstvo je skliznulo do užasno opasne tačke. Držeći predavanje na Zapadu, dok sam govorio o homoseksualizmu, rekao sam: “Ove razuzdane seksualne prakse na Zapadu postale su jednako loše kao incest.” Neko je onda izneo da je “homoseksualizam zvanično zaštićen od strane države.” Dobro i loše ne treba meriti na osnovu odobravanja nekog pojedinca, ili kolektiva. Ljudsko prosuđivanje dobrog i lošeg se u potpunosti zasniva na sopstvenim predstavama ljudi. Ljudi misle: “Ja mislim da je on dobar...” ili “On je dobar prema meni, pa bih rekao da je dobar.” Ili je on oformio skup predstava, pa ako je prema njegovim predstavama neko dobar, on će reći da je to dobar čovek. Isto važi za grupe. Kad je nešto u interesu grupe, ili podržava izvesni cilj, grupa će reći da je to dobro i složiti se s tim. Ali to nije obavezno dobro. Istina univerzuma, Buda Fa, je jedini, nepromenljivi kriterijum koji meri ljudska bića i sve što postoji—jedini kriterijum koji određuje šta je dobro ili loše. Ja sam im rekao [učenicima na Zapadu]: “Da budemo potpuno otvoreni, vaša vlast to možda dopušta, ali vaš Bog ne dopušta!” Svaki put kad je ljudska vrsta dostigla ovu tačku, ona je faktički bila u ozbiljnoj opasnosti, van kontrole. Sad kad je postalo kako jeste, ako ode dalje, šta će biti sledeće?! Buda Šakjamuni je rekao da će se u Doba kraja Darne mnoštvo demona reinkarnirati u ljudska bića i postati sveštenici u manastirima, koji kaljaju Fa. Na Tajvanu, posebno, sada ima puno poznatih sveštenika i budista laika, koji su zapravo demoni. Oni uznose sebe kao utemeljitelje religija, ali ne uspevaju da shvate da su demoni. Oni su planirali sve svoje živote pre nego što su se reinkarnirali i, došavši ovde, oni žive svoje živote u skladu sa štetom koju su isplanirali. Ljudski svet je nešto strašno. Mnogi od dobro poznatih, takozvanih “majstora”, u Indiji, su opsednuti džinovskim pitonima. Među *čigong*-majstorima u Kini, prilično velik broj njih je opsednut lisicama i lasicama, mada takođe ima i zmija. Doba kraja Darne je vreme haosa. Vođa sekte Aum Šinrikio u Japanu je inkarnacija demona iz pakla koji je došao na ljudski svet da proizvede kaos. Ljudska bića su upravo usred svega ovoga, i, boraveći ovde, u ljudskom svetu, ona nemaju priliku da razmišljaju o takvim stvarima. Ona mogu da osećaju da nešto ne valja sa svetom, ali nemaju pojma koliko je to loše. Kad im se pobliže ispriča, ljudi ostaju zatečeni.

Zato nije običan impuls to što sam odlučio da prenosim ovaj Fa. A usput nailazim na razne vrste smetnji. Kad poučavaš nečem vrlom, neko drugi će

propovedati nešto rđavo, a neki će praviti maskaradu vrline i čak bodriti ljude da čine dobro. Ali njihov cilj nije da promovišu dobar cilj, već imaju motive koji ne bi podneli svetlost dana. *Čigong* pokret je počeo kao dobar, ali je od tada imao mračan zaokret. Teško je pronaći domen koji je čist.

Čovečanstvo tokom finalne kalpe

Mnoge prave religije sveta više ne mogu da spasavaju ljude. Ovo je posledica činjenice da su generacije koje su usledile promenile sveta pisma jednog broja ovih originalnih, pravih religija; njihove doktrine su pogrešno tumačene od strane onih koji su došli kasnije, i sada se smatraju istraživačkim poljem. Na primer, budizam se uči kao da je filozofija, i svako njegovo stanovište koje se ne da objasniti modernom naukom se odbacuje kao izmišljotina drevnih ljudi, ili odraz zaostalosti. Sveštenici i monasi samo čitaju tekstove, ali ne pristupaju zadatku kultivacije. Hramovi i manastiri su postali mikrokosmos društva, sa borbom i nadmetanjem za poziciju. Neki sveštenici čak koriste žalosno stanje budizma i profitiraju na tome; njihove vezanosti su tako obilne da se ne mogu meriti ni sa običnim ljudima. Kao takvi, oni teško mogu da spase sebe, a kamo li druge! A onda su tu neki poznati budistički sveštenici i taoistički monasi koji navode ljude na kriv trag proizvoljnim pisanjem knjiga koje tumače budističke sutre i sveta pisma, i prikazuju njihove lične koncepcije i njihovo majušno znanje sutri. Reči velikih prosvetljenih imaju jezgrovita značenja u svojoj unutrašnjosti, i mogu da prenesu uputstva Buda Fa na svakom nivou i domenu kroz koji kultivatori napreduju dok se neprekidno uzdižu. Bilo koji postupak koji menja originalne reči velikih prosvetljenih smatra se podriivanjem Fa.

Ta objašnjenja, koja navodno pomažu ljudima da shvate sutre i svete spise, radikalno odstupaju od pravih skrivenih značenja reči Bude. To su dve potpuno različite stvari. Ono malo koliko su ti autori shvatili je ništa drugo do samo njihovo sopstveno, jedva više od običnog razumevanja, i oni ne znaju ništa o skrivenim značenjima na višim nivoima, jer se nisu kultivisali do tih visina. Ako nisu dostigli nivo Tatagate, kako mogu znati pravo značenje, sa više ravni, reči tatagate? Njihovo pisanje služi samo da potkopa Fa, i ne može spasiti ljude. Knjige poput ovih, napisane radi slave i novca, teraju ljude koji se kultivišu u budističkim disciplinama u autorov okvir razmišljanja. Neki idu tako daleko da zastupaju to da religija podilazi diktatu današnjeg društva - što menja suštinu religije. Buda Fa je bezuslovna i neoboriva, neuništiva Božanska Istina. Može se samo zamisliti koliko veliki gresi i karma nastaju kad ljudi pokušavaju da prilagode Buda Fa načinima nemoralnih ljudi, naspram toga da se ljudi uzdignu sledeći Buda Fa. Oni koji su napisali knjige razuzdano tumačeći budističke sutre su ozbiljno omeli Pravi Fa, i zapravo su

odavno osuđeni na Pakao.

Ljudska bića su, život za životom, činila mnoga rđava dela, gomilajući ogromnu količinu karme. To je faktor koji doprinosi nedostatku ispravne vere u njima. Ima nekih ljudi koji su obavljali kultivaciju u prethodnom životu, ali se nisu dobro kultivisali, pa nisu u njoj uspeali. Oni nisu bili u stanju da odbace razne vezanosti, ali jesu stekli izvesne blagoslove. Kad se potom reinkarniraju kao ljudska bića, oni tipično imaju “natprirodne” moći, i svojim Trećim okom mogu da vide površinu stvari, na niskoj ravni, u drugim dimenzijama. Tada, podstaknuti ljudskom težnjom za slavom i novcem, oni pokreću ovu ili onu religijsku grupu. Svima se čini da oni uče ljude da budu dobri, ali duboko u njihovom srcu je usađena žudnja za slavom i novcem, i veoma loši motivi. Veliki prosvetljeni imaju svoje sopstvene rajeve (nebeska carstva) u koja mogu da odvedu ljude. A gde te osobe mogu da spase ljude? Isto važi za tobožnje *čigong*-majstore. Neki od njih su želeli da postanu bude, a neki misle da su u prethodnom životu bili bude. Zatim, tu su ljudi opsednuti životinjama koji te *čigong*-majstore zasipaju hvalama, nazivajući ih “velikim majstorima te-i-te generacije,” i tako dalje. Ovi lažni *čigong*-majstori, za uzvrat, postaju jako zadovoljni sobom - ali sve to je samozavaravanje. Sve takve osobe su inkarnirani demoni, koji su došli da svetom seju pustoš.

Zlo je pretvorilo ljudski svet u apsolutni kaos. Lažne religije, sekte, i puno reformisanih religija se šire puno stoleća, i teško je razlikovati pravo od lažnog. Iako su načela tih jeretičkih ili šamanskih praksi rđava, i dalje ima ljudi koji veruju u njih, i klanjaju se njihovim vođama. Zar nam ovo ne govori da su ljudske vrednosti izgubljene? I zašto se ljudi bave tim demonskim praksama? Većina takvih ljudi traži način kako da naudi drugima, oni će učiniti zlo, i ne razmišljaju šta će do kraja biti s njima. Prave, prvobitne religije više ne mogu da spasavaju ljude, budući da su ušle u Doba kraja Darma. Mnoštvo demona se spustilo u svet, gde podrivaju Fa i prave kaos. Ljudska bića više nemaju unutrašnji zakon da ih obuzdava, niti imaju moralne norme. Gonjeni hordama demona, ona ne prezaju ni pred kakvim zlom. Moralne vrednosti i standardi klize na dole velikom brzinom, koliko je to moguće. Promenio se sam način čovekovog razmišljanja, i koncepti. Lepo je manje privlačno od ružnog; vrlo je manje popularno od rđavog; dobro je manje poželjno od zlog; uredno se manje ceni od aljkavog; ono što je novo se manje voli od onog što je polovno; mirisno se manje dopada od smrdljivog. Muškarci puštaju dugu kosu, dok se žene šišaju na kratko—odraz narastajućeg jina i opadajućeg janga, inverzija jina i janga. Umetnička dela su lišena moralnih normi i teže oslobađanju ljudske prirode, predstavljajući jedan džinovski prikaz demonskog. Onda su tu “impresionističko” i “apstrakno”, sa svojim divljim mazarijama, koje moderni ljudi i njihove izopačene predstave prihvataju za umetnost. Naprosto baciš gomilu smeća negde i to postane delo “uvaženog” modernističkog vajara. A

što se tiče muzike, vi vidite te “tehno” i “rock-and-roll” stvari, sa ljudima koji se penju na binu u elegantnim dvoranama, i tu dreku. Uz malo podstreka sa radija i TV, zvezde postaju slepi ili hendikepirani pevači sa hrapavim glasovima i ljudi odbojne spoljašnjosti. A dečje igračke - što ružnije i zlokobnije izgledaju, brže se rasprodaju.

Ljudska vrsta, u ovom mentalnom stanju lišena vrlih misli, teži stvarima drastično drugačijim nego pre. Radi slave i novca, ljudi pribegavaju ubistvu, paljevini i podmetanju. Sve što im je važno je novac, a ne prijatelji ili porodica. Ljudski odnosi sada u potpunosti počivaju na novcu. Tako vidimo da se radi novca čine beskrupulozna i gnusna dela svih vrsta. Proizvodi, promotivni predmeti, i zvučni i video snimci koji promovišu promiskuitetni seks su posvuda. Radi novca, ljudi će bez oklevanja povrediti druge i proizvoditi, preprodavati i rasturati droge. Da bi nabavili skupe droge, ti jadni narkomani neće stati ni pred čim—ni pred krađom, pljačkom i prevarom drugih radi novca. TV programi, novine, časopisi, i dela literature su puni slobodnog seksa. Ljudi čak idu dotle da vrše incest između različitih generacija. Opsceno homoseksualno ponašanje istovremeno svedoči o prljavom, izopačenom stanju uma, kojem nedostaje racionalnost. Organizovani zločin je toliko razularan da nema mesta gde ne doseže, a i pored toga privlači mlade, koji pogonjeni svojom demonskom stranom, žude za nasiljem. Zločinačke vođe su postale predmet divljenja, i ljudi se okupljaju oko njih.

Mnogi veliki prosvetljeni i proroci su unapred predvideli da će čovečanstvo u ovo doba imati da brine o masivnoj katastrofi. Današnje čovečanstvo je još gore od toga kako su proroci predvideli, a dobrih ljudi je manje nego ikad. Zbog mnogih loših stvari koje su ljudi počinili tokom svojih mnogih života, i ogromne karme koju su na ovaj način nagomilali, ljudi nailaze na nevolje čim izađu na vrata. Ali oni ne shvataju da sada plaćaju za ono loše što su počinili u svojim prethodnim životima, i eliminišu tu karmu. Kad se drugi loše ponašaju prema njima, oni ne iskazuju toleranciju, ili trpeljivost, već misle: “Bio si loš prema meni, pa ću ja biti još gori prema tebi. Neću se svađati s ljudima ako me ne izazovu, ali kad se to desi, sigurno ću im vratiti milo za drago, pa i pride.” Tako oni gomilaju novu karmu pre nego što plate staru, i karma na njihovim telima narasta do strašne mere! Ljudski moral klizi nadole velikom brzinom, i na ivici je kobne opasnosti. Život za životom, svi su zapravo dodavali gorivo na vatru velikog odumiranja ljudskog morala. Svaki put kad se svet susretao s nekom katastrofom, bilo je to u doba kad su ljudske moralne vrednosti bile iščezle. To je nešto što izlazi na videlo u periodu finalne kalpe.

Istinska kultivacija

Moji istinski učenici i kultivatori, ovo čemu vas učim je Fa za odgajanje Bude i Taoa. A vi me, ipak, zasipate svojim jadikovkama zbog gubitka vaših zemaljskih koristi, umesto da budete zabrinuti što niste u stanju da se oslobodite vezanosti običnih ljudi. Je li to kultivacija? Na vašem putu da postanete zbilja izuzetno biće, to da li ste sposobni da se oslobodite ljudskih vezanosti, predstavlja poguban test. Mora ga proći svaki učenik koji se istinski kultiviše, jer to je linija koja razdvaja kultivatora od svakodnevne osobe.

Zapravo, kad usled povrede vašeg ugleda (ming), ličnog interesa (li) i osećanja (čing) među svakodnevnim ljudima osećate bol, već to samo po sebi ukazuje da se niste oslobodili vezanosti običnih ljudi. Ovo morate upamtiti: kultivacija sama po sebi nije bolna – ključni problem je u vašoj nesposobnosti da se oslobodite ljudskih vezanosti. Tek onda kad treba da se odreknete svog ugleda, interesa i osećanja, osetićete bol.

Ovamo ste pali iz svetog, neokaljanog i neuporedivo velelepnog sveta, jer ste na tom nivou razvili vezanosti. Nakon pada u svet koji je, naspram onog, nešto najprljavije, umesto da se kultivišete kako bi se što pre vratili, vi ne ispuštate te prljave stvari za koje se držite u ovom prljavom svetu, i čak jadikujete usled najtrivijalnijih gubitaka. Zna li da je Buda, radi vašeg spasenja, jednom prosio hranu među svakodnevnim ljudima? Danas, ja širom otvaram ova vrata, i učim vas Dafu da bih vas spasio. Nebrojene muke koje sam prošao, ja nikad nisam smatrao za teške. Šta još, onda, imate što se ne može ostaviti? Možete li te stvari, koje ne možete da ostavite, izneti na nebeska vrata?

Budite razboriti i koristite zdrav razum

Jednom sam nekim praktikantima rekao da prisustvo ekstremnih misli predstavlja misaonu karmu na delu, a sada mnogi učenici proglašavaju sve svoje loše misli u svakodnevnom životu misaonom karmom. To nije dobro. Šta ti preostaje da kultivišeš ako više uopšte nemaš loših misli?! Ako si toliko čist, nisi li već Buda? Takvo shvatanje je pogrešno. Samo kad tvoj um nasilno projektuje prljave misli, ili proklinje Učitelja, Dafu, druge ljude itd, i ne možeš ih se osloboditi, ili potisnuti, to predstavlja misaonu karmu. Takođe postoji i misaona karma koja je slaba, ali ona se razlikuje od normalnih misli i ideja. Sa ovim morate biti načisto.

Poimanje

Kaljavi i zamućeni su ljudski sveti; riblje oči se brkaju s biserima. Tiho,

nenajavljen, jedan tatagata se mora spustiti u svet. Dok širi Fa, jamačno je da će rđave prakse unositi smutnju. Tao i demonski putevi se prenose jednovremeno, zajedno nastanjujući Zemlju. Tamo gde se mešaju pravo i lažno, ključna stvar je poimanje (*vu*). Treba biti izuzetan da bi se razlikovali. Naravno, postoje oni predodređeni koji će, sa svojom sposobnošću da se prosvetle u stvari, dolaziti jedan za drugim, ulazeći u Tao i dobijajući Fa. Razlikujući dobro od zlog, oni će dobiti prava učenja, rasteretiti svoja tela, obogatiti svoju mudrost, ispuniti svoja srca, i mirno ploviti na brodu Fa. Kako je to divno! Marljivo, ne štedeći napora, oni napreduju sve do Ispunjenja.

Oni koji su izgubljeni u svetu, koji se upinju da razaznaju, žive za novac i umiru za moć, nalazeći zadovoljstva i brige u petparačkim koristima; oni se ogorčeno nadmeću jedni s drugima, celog života gomilajući karmu. Kad takvi ljudi čuju Fa, oni mu se smeju i bljuju iz usta reč “besmislica”, jer su osuđeni na to da teško shvataju i veruju. Neko takav je inferioran čovek, kojeg je teško spasiti. Njegova karma je toliko velika da mu je obmotala telo i sputala mu mudrost; njegova prvobitna priroda je nestala.

Zašto se ne vidi

“Videti znači verovati; bez viđenja nema verovanja.” Ovakvo je stanovište inferiorne osobe. Ljudi su izgubljeni u iluziji i proizvode obilje karme. Kako mogu da vide [nevidljivo] kad im je prvobitna priroda pomračena? Pre viđenja ide prosvetljenje. Kultivišite svoj um i eliminišite svoju karmu. Jednom kad ispliva vaša prvobitna priroda, moći ćete da vidite. Ipak, s viđenjem ili bez njega, jedna izuzetna osoba može dostići Ispunjenje oslanjajući se samo na prosvetljavanje u stvari. Među svima, neki mogu da vide, a neki ne mogu, što je opredeljeno njihovim nivoom i njihovim urođenim kvalitetom. Razlog zašto mnogi kultivatori ne vide leži u njihovoj težnji ka viđenju, što predstavlja vezanost. Zato, dok se ne oslobode toga, oni neće videti. Često je karma kriva za ovo, nepogodna sredina, ili metod kultivacije - mnoštvo je razloga, jer sve zavisi od pojedinca. Čak i osoba sposobna da vidi, možda neće videti jasno, jer samo zamagljenog vidika, čovek se može prosvetliti u Put. Ako je ono što se vidi jasno kao da se doživljava neposredno, i ništa nije maglovito, čovek je onda dostigao Otvaranje gonga (*kaigong*), i dalje se ne može kultivisati, jer za njega više nema ničeg u šta može da se prosvetli.

Učenje Fa

Kad uče Dafu, intelektualci bi trebalo da obrate pažnju na ovaj zapažen

problem: učenje Dafe na način na koji obični ljudi uče političku ideologiju, poput učenja izborom relevantnih citata poznatih ljudi naspram kojih se meri sopstveno ponašanje. Ovo će ukočiti napredak kultivatora. Ima i onih koji, kad shvate da Dafa ima jezgrovita unutrašnja značenja i stvari na visokom nivou, koje na različitim nivoima mogu da usmeravaju kultivaciju, trude da se udube u svaku pojedinu reč, samo da bi nešto pronašli, ali ništa ne nalaze. Ove navike, stečene tokom dugog učenja političkih doktrina, takođe su faktori koji ometaju kultivaciju; one vode do pogrešnog razumevanja Fa.

Dok učite Fa, treba da izbegavate da tragate za delovima koji su posebno relevantni za neko konkretno pitanje. Zapravo, ovo takođe predstavlja jedan oblik vezanosti (sa izuzetkom onih problema koji traže momentalno rešenje). Jedini način da se stekne dobro razumevanje Dafe je da se uči bez konkretnog cilja. Svaki put kad završite čitanje *Džuan Faluna*, ako ste došli do nekog shvatanja, učinili ste napredak. Čak i ako ste posle čitanja shvatili samo jednu novu stvar, učinili ste istinski napredak.

Zapravo, u kultivaciji se uzdižete unapređujući se postepeno i bez znanja o tome. Imajte na umu: stvari treba sticati prirodno, bez težnje.

Kako pružiti asistenciju

U različitim oblastima ima puno asistenata sa naprednim shvatanjem Dafe, i oni su u stanju da budu primer, i takođe dobro vode naša vežbališta. Ali ima i nekih asistenata koji nemaju tako dobre rezultate, a to se uglavnom manifestuje u njihovim metodima rada. Ako, da bi se stvari lakše obavile, vode poslove na vežbalištima izdavanjem naređenja koje učenici treba da izvršavaju, onda je ovo problem. Učenje Fa je svojevoljan čin. Ako onaj ko uči nije srcem u tome, nikakvi problemi ne mogu se razrešiti, i sigurno će nastati sukobi. Sukobi će se intenzivirati ako se ovakav pristup ne promeni, što će ljudima ozbiljno ugroziti učenje Fa.

Što je još ozbiljnije, da bi naveli praktikante da im veruju i slušaju ih, da bi dobili na ugledu, neki asistenti često šire glasine ili senzacionalizme, ili pokušavaju da budu originalni čineći nešto vanstandardno. Ništa od ovog nije dozvoljeno. Naši asistenti služe druge na osnovu sopstvene inicijative i oni nisu Učitelj. Još manje treba da imaju ovakvu vezanost.

Onda, kako da dobro obavljamo posao asistenta? Najpre, treba sebe da svrstate među učenike i da ne mislite da ste iznad njih. Ako ima nešto što ne znate kako da uradite, onda skromno porazgovarajte sa svima. A ako ste nešto učinili kako ne treba, onda iskreno recite učenicima: "I ja sam, baš kao vi, kultivator, pa je teško izbeći da se greši dok se radi. Pogrešio sam. Hajde sad da učinimo kako valja." Ako iskreno želite da vidite sve kako zajedno rade da to obave valjano, kakve ćete rezultate dobiti? Niko neće reći da ne

valjate, naprotiv - misliće da ste dobro naučili Fa i da ste velikodušni. Dafa je upravo ovde s nama, i svi vi učite. Svaki pojedini potez asistenta, bilo dobar ili loš, učenici će meriti u svetlu Dafe, i videće se kakav je. Kad pokušavate da veličate sebe, učenici će misliti da imate *šinsing* problem. Stvari možete dobro obavljati samo ako ste skromni. Vaša reputacija se uspostavlja na osnovu dobrog učenja Fa. Može li kultivator biti bezgrešan?

Šta je praznina?

Šta je praznina (kong)? Pravo stanje praznine je odsustvo svih vezanosti, a ne praznina u materijalnom smislu. Zen-budizam je, međutim, dosegao kraj svoje Darne, i nema čemu da poučava. U ovom haotičnom Periodu kraja Darne, neki koji ga uče, i dalje se tvrdoglavo drže njegove doktrine praznine, ponašajući se iracionalno i apsurdno, kao da su se prosvetlili u sam koren filozofske istine. Njegov utemeljitelj, Bodidarna, sam je svojevremeno obznario da će njegova Darne moći da deluje samo šest generacija, posle čega više neće biti šta da se prenosi. Zašto se ovo ne shvata? Ako se kaže da je sve praznina, da nema Fa, nema Bude, nema lika, nema sebe, i ništa ne postoji, šta je onda bio Bodidarna? Ako nema Fa, šta je teorija praznine zen-budizma? Ako nema Bude, i nema lika, ko je onda bio Šakjamuni? Ako nemate imena, nemate lika, nemate sebe, nemate postojanje, i sve je praznina, zašto onda jedete i pijete? Zašto nositi odeću? Zar bi bilo svejedno da vam se iskopaju oči? A onda, pogledajte kako ste vezani za ljudska osećanja i želje. Zapravo, ono što jedan tatagata podrazumeva pod "prazninom" je biti potpuno slobodan od svih vezanosti svakodnevnih ljudi; biti „slobodan od zagađenja“ je prava suština praznine. Kosmos je nerazlučivo materijalan u svom postojanju, svom nastanku i svom trajanju. Kako može biti prazan? Fa koji prenosi bilo ko niži od tatagate osuđen je na kratak vek, i takvo učenje će nestati -Fa Arhata *nije* Buda Fa. Shvatite to! Shvatite to!

Budite nepokolebljivi

Dok je Učitelj prisutan, puni ste samopouzdanja. Bez Učitelja kraj sebe, nemate zanimanja za kultivaciju, kao da se kultivišete za Učitelja, i kao da ste ovim putem pošli iz kaprica. Ovo je glavna slabost prosečne osobe. Šakjamunija, Isusa, Lao Cea i Konfučija nema već više od dve hiljade godina, a njihovi učenici ipak nikad nisu osećali da ne mogu da se kultivišu bez prisustva svojih učitelja. Kultivacija je nešto što je na vama, i niko je ne može obavljati umesto vas. Učitelj vam može reći samo principe Fa na površini. Na vama leži zadatak da kultivišete svoje srce i um, da raskinete

dizgine želja, dostignete mudrost, i uklonite sve sumnje. Ako na osnovu nekog impulsa krenete ovim putem, vaše srce neće biti nepokolebljivo, i sigurno ćete izgubiti tle pod nogama kad izađete napolje, u zemaljski svet. Ako se ne držite čvrsto sopstvene vere, završićete bez ičeg nakon celog života. Ko zna kad će biti naredna prilika. Do njih se teško dolazi!

Učenja budizma su najmanji i najslabiji deo Buda Fa

Živa bića! Ne koristite budizam da merite Veliki Fa *Džen-Šan-Rena*, jer se to naprosto ne može. To se radi samo zato što su ljudi navikli da budističko sveto pismo nazivaju Fa. Zapravo, kosmičko telo je toliko ogromno da prevazilazi poimanja univerzuma jednog bude. I Taiči teorija Tao-škole je takođe samo jedno poimanje univerzuma na niskom nivou i, na ravni običnih ljudi, više ne čini pravi Fa, već obuhvata samo nekoliko ograničenih pojava sa periferije univerzuma, s kojima ljudi mogu da se kultivaju. Budući da su obični ljudi na najnižoj ravni ljudi, njima nije dopušteno da znaju pravi Buda Fa. Ali ljudi su čuli mudrace kako kažu: “Odavanje počasti Budi može posejati seme uzročnosti, koje će omogućiti kultivaciju; izgovaranjem magičnih reči kultivatori mogu prizvati zaštitu od viših bića; poštovanje zapovesti može ti omogućiti da dostigneš standard za kultivatora.” Kroz istoriju, ljudi su proučavali da li reči Prosvetljenog predstavljaju Buda Fa. Ono što jedan tatagata izgovori je otelotvorenje Buda-prirode, i može se nazvati manifestacijom Fa. Ali to nije pravi Fa univerzuma, jer ljudima je u prošlosti bilo apsolutno zabranjeno da znaju pravo otelotvorenje Buda Fa. Šta je Buda Fa, moglo se shvatiti samo nakon kultivacije na višu ravan, pa je utoliko pre važno da ljudima nije dopušteno da znaju suštinu kultivacije. Falun Dafa, po prvi put u vijek i vijekova, otkriva prirodu univerzuma – Buda Fa – ljudskim bićima; što je isto što i ostaviti im lestvice da se uspnu do neba. I kako onda možete meriti Veliki Fa univerzuma sa onim što je nekad propovedao budizam?

Šta je mudrost?

Ljudi imaju visoko mišljenje o poznatim ličnostima, učenim ljudima, i raznim stručnjacima u ljudskom društvu. U stvarnosti, oni su strašno beznačajni, jer su obični ljudi. Njihovo znanje je ništa drugo nego mali, trivijalni sadržaj koji je moderna nauka ljudskog društva spoznala, i to je sve. U ogromnom univerzumu, gledajući od najmakroskopskijeg nivoa do najmikroskopskijeg, ljudsko društvo je pozicionirano u samoj sredini, u

najspoljnijem sloju, i na samoj površini. A životi tamo predstavljaju najniži oblik postojanja, pa je njihovo razumevanje materijalnog i duhovnog veoma ograničeno, površno i žalosno. Čak i kad bi neko mogao da ovlada svim ljudskim znanjem, i dalje bi ostao svakodnevna osoba.

Čekati do penzije radi kultivacije

Velika je šteta što su neki učenici, koji su pohađali moja predavanja i imaju dobar urođeni kvalitet, usled zauzetosti poslom prestali sa kultivacijom. Da su to bili prosečni, svakodnevni ljudi, ne bih više ništa rekao i ostavio bih ih na miru. Ali to su ljudi koji i dalje obećavaju. Ljudski moral propada sa svakim narednim danom, a svakodnevni ljudi plove kolotečinom. Što su dalje od Taoa, postaje im teže da se vrate kroz kultivaciju. Zapravo, u praksi kultivacije se radi o kultivaciji srca i uma, a posebno kompleksna sredina radnog okruženja daje dobru priliku da se popravi *šinšing*. Kad odete u penziju, zar nećete izgubiti idealnu sredinu za kultivaciju? Bez ikakvih nesuglasica na vidiku, šta će vam ostati da kultivirate? Kako ćete se moći popraviti? Životni vek čoveka je ograničen. Iako često možda imate dobre planove, da li zaista znate hoće li vam u budućnosti preostati dovoljno vremena za kultivaciju? Kultivacija nije dečja igra. Ozbiljnija je od bilo čega što rade svakodnevni ljudi – ona nije nešto što treba uzimati zdravo za gotovo. Jednom kad propustite priliku, ko može reći kada ćete u ciklusu reinkarnacije ponovo dobiti ljudsko telo? Prilika samo jednom kuca na vrata. Jednom kad nestane sanolika iluzija koje se držite, shvatićete šta se izgubili.